

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)

της 10ης Απριλίου 2019*

«Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας – Ειδικά περιοριστικά μέτρα κατά προσώπων, ομάδων και οντοτήτων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας – Δέσμευση κεφαλαίων – Δυνατότητα να χαρακτηριστεί αρχή τρίτου κράτους ως αρμόδια αρχή κατά την έννοια της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ – Πραγματική βάση των αποφάσεων δέσμευσης κεφαλαίων – Υποχρέωση αιτιολόγησης – Κύρωση των πράξεων του Συμβουλίου»

Στην υπόθεση T-643/16,

Al-Gama'a al – Islamiyya Egypt, εκπροσωπούμενη από την L. Glock, δικηγόρο,

προσφεύγουσα,

κατά

Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, εκπροσωπούμενου αρχικώς από τον G. Étienne και την H. Marcos Fraile, στη συνέχεια από την H. Marcos Fraile, τον B. Driessen και τον V. Piessevaux και, τέλος, από την H. Marcos Fraile, τον B. Driessen και την A. Sikora-Kaléda,

καθού,

υποστηριζόμενου από την

Ευρωπαϊκή Επιτροπή, εκπροσωπούμενη αρχικώς από την J. Norris-Usher, τον L. Havas, τον R. Tricot και τον L. Baumgart και στη συνέχεια από τον R. Tricot, τον C. Zadra και την A. Tizzano,

παρεμβαίνουσα,

με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως, βάσει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, πρώτον, της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2016/1136 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2016, σχετικά με την ενημέρωση και τροποποίηση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2015/2430 (ΕΕ 2016, L 188, σ. 21), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2016/1127 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2016, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/2425 (ΕΕ 2016, L 188, σ. 1), δεύτερον, της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2017/154 του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 2017, σχετικά με την ενημέρωση και τροποποίηση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης 2016/1136 (ΕΕ 2017, L 23, σ. 21), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2017/150 του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 2017,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική.

που εφαρμόζει το άρθρο 2 παράγραφος 3 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και καταργεί τον εκτελεστικό κανονισμό 2016/1127 (ΕΕ 2017, L 23, σ. 3), τρίτον, της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2017/1426 του Συμβουλίου, της 4ης Αυγούστου 2017, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και την κατάργηση της απόφασης 2017/154 (ΕΕ 2017, L 204, σ. 95), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2017/1420 του Συμβουλίου, της 4ης Αυγούστου 2017, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2017/150 (ΕΕ 2017, L 204, σ. 3), τέταρτον, της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2018/475 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2018, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση της απόφασης 2017/1426 (ΕΕ 2018, L 79, σ. 26), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2018/468 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2018, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2017/1420 (ΕΕ 2018, L 79, σ. 7), πέμπτον, της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2018/1084 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουλίου 2018, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης 2018/475 (ΕΕ 2018, L 194, σ. 144), και του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2018/1071 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουλίου 2018, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2018/468 (ΕΕ 2018, L 194, σ. 23), κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές αφορούν την προσφεύγουσα,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα),

συγκείμενο από τους I. Pelikánová, πρόεδρο, P. Nihoul (εισηγητή) και J. Senningsen, δικαστές,

γραμματέας: L. Ramette, διοικητικός υπάλληλος,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζήτησεως της 6ης Νοεμβρίου 2018,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Το ιστορικό της διαφοράς και τα πραγματικά περιστατικά μετά την άσκηση της υπό κρίση προσφυγής

Ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών

- 1 Στις 28 Σεπτεμβρίου 2001, το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών εξέδωσε το ψήφισμα 1373 (2001), με το οποίο καθορίστηκαν στρατηγικές για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας με κάθε μέσο, ειδικότερα δε για την καταπολέμηση της χρηματοδότησής της. Στην παράγραφο 1, στοιχείο γ', του ψηφίσματος αυτού ορίζεται, μεταξύ άλλων, ότι όλα τα κράτη πρέπει να δεσμεύσουν πάραυτα τα κεφάλαια και τα λοιπά χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία ή οικονομικούς πόρους των

προσώπων που τελούν ή αποπειρώνται να τελέσουν τρομοκρατικές πράξεις, τις διευκολύνουν ή μετέχουν σε αυτές, των οντοτήτων που ανήκουν στα πρόσωπα αυτά ή ελέγχονται από αυτά και των προσώπων και οντοτήτων που ενεργούν εξ ονόματος ή κατ' εντολήν των εν λόγω προσώπων και οντοτήτων.

- 2 Το ψήφισμα αυτό δεν παραθέτει κατάλογο προσώπων, οντοτήτων ή ομάδων στα οποία πρέπει να εφαρμοστούν τα μέτρα αυτά.

Δίκαιο της Ένωσης

- 3 Στις 27 Δεκεμβρίου 2001, το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης, κρίνοντας ότι δράση της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι αναγκαία προκειμένου να εφαρμοσθεί το ψήφισμα 1373 (2001), διατύπωσε την κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ 2001, L 344, σ. 93). Ειδικότερα, το άρθρο 2 της κοινής θέσης 2001/931 προβλέπει τη δέσμευση των κεφαλαίων και των άλλων χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων ή οικονομικών πόρων των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που έχουν ανάμειξη σε τρομοκρατικές πράξεις και αναγράφονται στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στο παράρτημα της εν λόγω κοινής θέσης.
- 4 Προκειμένου να θέσει σε εφαρμογή, στο επίπεδο της Ένωσης, τα μέτρα που διαλαμβάνονται στην κοινή θέση 2001/931, το Συμβούλιο εξέδωσε αυθημερόν τον κανονισμό (ΕΚ) 2580/2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ 2001, L 344, σ. 70), και την απόφαση 2001/927/ΕΚ, για την κατάρτιση του καταλόγου που προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ 2001, L 344, σ. 83).
- 5 Στις 2 Μαΐου 2002, το Συμβούλιο περιέλαβε το όνομα «Gama'a al-Islamiyya (Ισλαμική Ομάδα) (γνωστή ως Al Gama'a al-Islamiyya, IG)» στον κατάλογο που προσαρτάται στην κοινή θέση 2002/340/ΚΕΠΠΑ, σχετικά με την ενημέρωση της κοινής θέσης 2001/931 (ΕΕ 2002, L 116, σ. 75), καθώς και στον κατάλογο που περιλαμβάνεται στην απόφαση 2002/334/ΕΚ, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και την κατάργηση της απόφασης 2001/927 (ΕΕ 2002, L 116, σ. 33).
- 6 Οι κατάλογοι αυτοί ενημερώθηκαν κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001.
- 7 Στις 21 Δεκεμβρίου 2015, το Συμβούλιο διατήρησε το όνομα της προσφεύγουσας στους εν λόγω καταλόγους με την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2015/2430, σχετικά με την ενημέρωση και τροποποίηση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2015/1334 (ΕΕ 2015, L 334, σ. 18), και με τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2015/2425, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/1325 (ΕΕ 2015, L 334, σ. 1).
- 8 Στις 22 Δεκεμβρίου 2015, το Συμβούλιο δημοσίευσε στην *Επίσημη Εφημερίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης* ανακοίνωση προς τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες του καταλόγου που προβλέπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (ΕΕ 2015, C 430, σ. 5). Με την ανακοίνωση αυτή, το Συμβούλιο ενημέρωσε τα πρόσωπα, τις ομάδες και τις οντότητες αυτές ότι το ονόματά τους διατηρήθηκαν στους καταλόγους δέσμευσης κεφαλαίων και ότι μπορούσαν να υποβάλουν αίτηση στο Συμβούλιο προκειμένου να τους κοινοποιηθεί η αιτιολογική έκθεση που δικαιολογούσε τη διατήρηση αυτή.

- 9 Στις 20 Μαΐου 2016, η δικηγόρος της προσφεύγουσας ζήτησε από το Συμβούλιο να της κοινοποιήσει την αιτιολογική έκθεση που παραθέτει τους λόγους για τους οποίους το όνομα της εντολέως της ενεγράφη αρχικώς στους καταλόγους δέσμευσης κεφαλαίων και, εν συνεχεία, διατηρήθηκε στους καταλόγους αυτούς με τον εκτελεστικό κανονισμό 2015/2425, αμφισβητώντας παράλληλα ότι οι εν λόγω κατάλογοι αφορούσαν στην πραγματικότητα την εντολέα της.
- 10 Στις 26 Μαΐου 2016, το Συμβούλιο κοινοποίησε στη δικηγόρο της προσφεύγουσας έντεκα αιτιολογικές εκθέσεις επισημαίνοντας τα εξής:

«Επισυνάπτουμε τις αιτιολογικές εκθέσεις που δικαιολογούν την εγγραφή και τη διατήρηση του πελάτη σας στον κατάλογο του [εκτελεστικού] κανονισμού 2015/2425 [...] ο οποίος θέτει σε εφαρμογή το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού [...] 2580/2001.»

Οι προσβαλλόμενες πράξεις

Οι πράξεις του Ιουλίου του 2016

- 11 Στις 12 Ιουλίου 2016, το Συμβούλιο εξέδωσε, αφενός, την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2016/1136, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης 2015/2430 (ΕΕ 2016, L 188, σ. 21), και, αφετέρου, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2016/1127, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2015/2425 (ΕΕ 2016, L 188, σ. 1) (στο εξής, από κοινού: πράξεις του Ιουλίου του 2016). Το όνομα της προσφεύγουσας διατηρήθηκε στους συνημμένους στις πράξεις αυτές καταλόγους (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι του Ιουλίου του 2016).
- 12 Με έγγραφο της 13ης Ιουλίου 2016, το Συμβούλιο απέστειλε στη δικηγόρο της προσφεύγουσας την αιτιολογική έκθεση για τη διατήρηση του ονόματός της στους επίμαχους καταλόγους του Ιουλίου του 2016, επισημαίνοντάς της τη δυνατότητα να ζητήσει την επανεξέταση των καταλόγων αυτών στο πλαίσιο του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931. Στο έγγραφο αυτό, το Συμβούλιο εξέθεσε επιπλέον τα εξής:
- «Το Συμβούλιο εκτίμησε ότι στον φάκελο δεν υπήρχαν νέα στοιχεία που θα δικαιολογούσαν τροποποίηση της άποψής του. Κατά συνέπεια, εκτιμά ότι εξακολουθούν να ισχύουν οι λόγοι που προηγουμένως σας γνωστοποιήθηκαν με το έγγραφό του της 26ης Μαΐου 2016.»
- 13 Από την αιτιολογική έκθεση των πράξεων του Ιουλίου του 2016 προκύπτει ότι η συμπερίληψη του ονόματος της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους στηρίχθηκε σε τέσσερις εθνικές αποφάσεις.
- 14 Η πρώτη εθνική απόφαση ήταν η απόφαση αριθ. 1261 του Secretary of State for the Home Department (Υπουργού Εσωτερικών, Ηνωμένο Βασίλειο, στο εξής: Home Secretary), της 29ης Μαρτίου 2001, περί τροποποίησης του UK Terrorism Act 2000 (νόμου του 2000 του Ηνωμένου Βασιλείου περί τρομοκρατίας) και περί απαγορεύσεως της προσφεύγουσας, η οποία θεωρήθηκε οργάνωση αναμειγμένη σε τρομοκρατικές πράξεις (στο εξής: απόφαση του Home Secretary).
- 15 Η δεύτερη εθνική απόφαση ήταν απόφαση του United States Secretary of State (Υπουργού Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών), της 8ης Οκτωβρίου 1997, η οποία, για τους σκοπούς του Immigration and Nationality Act (νόμου των Ηνωμένων Πολιτειών περί μεταναστεύσεως και ιθαγένειας), χαρακτήριζε την προσφεύγουσα ως «αλλοδαπή τρομοκρατική οργάνωση» (στο εξής: αμερικανική απόφαση του 1997).

- 16 Η τρίτη εθνική απόφαση είχε εκδοθεί από τον Υπουργό Εξωτερικών των Ηνωμένων Πολιτειών στις 31 Οκτωβρίου 2001 κατ' εφαρμογήν του Executive Order n° 13224 (προεδρικού διατάγματος αριθ. 13224) (στο εξής: αμερικανική απόφαση του 2001).
- 17 Η τέταρτη εθνική απόφαση είχε εκδοθεί στις 23 Ιανουαρίου 1995 κατ' εφαρμογήν του Executive Order n° 12947 (προεδρικού διατάγματος αριθ. 12947) (στο εξής: αμερικανική απόφαση του 1995).
- 18 Στο κύριο μέρος της αιτιολογικής έκθεσης η οποία αφορά τις πράξεις του Ιουλίου του 2016, το Συμβούλιο διαπίστωσε, κατ' αρχάς, ότι οι εθνικές αυτές αποφάσεις συνιστούν αποφάσεις αρμόδιων αρχών κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931 και ότι οι αποφάσεις αυτές παρέμεναν σε ισχύ. Εν συνεχεία, το Συμβούλιο επισήμανε ότι είχε εξετάσει αν διέθετε στοιχεία που συνηγορούν υπέρ της διαγραφής του ονόματος της προσφεύγουσας από τους επίμαχους καταλόγους του Ιουλίου του 2016 και ότι δεν είχε διαπιστώσει την ύπαρξη κανενός τέτοιου στοιχείου. Τέλος, το Συμβούλιο εξέθεσε ότι θεωρεί ότι οι λόγοι που δικαιολόγησαν την εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στους καταλόγους δέσμευσης κεφαλαίων εξακολουθούν να ισχύουν και συνήγαγε ότι το όνομα της προσφεύγουσας πρέπει να διατηρηθεί στους επίμαχους καταλόγους του Ιουλίου του 2016.
- 19 Επιπλέον, η αιτιολογική έκθεση που αφορά τις πράξεις του Ιουλίου του 2016 περιελάμβανε ένα παράρτημα Α σχετικά με την «απόφαση της αρμόδιας αρχής του Ηνωμένου Βασιλείου» και ένα παράρτημα Β σχετικά με τις «αποφάσεις των αρμόδιων αρχών των Ηνωμένων Πολιτειών». Σε κάθε ένα από τα παραρτήματα αυτά περιγράφονταν οι εθνικές νομοθεσίες βάσει των οποίων είχαν εκδοθεί οι αποφάσεις των εθνικών αρχών, περιέχονταν οι ορισμοί των εννοιών της τρομοκρατίας που περιλαμβάνονταν στις νομοθεσίες αυτές, περιγράφονταν οι διαδικασίες επανεξέτασης των εν λόγω αποφάσεων και τα πραγματικά περιστατικά στα οποία στηρίχθηκαν οι εν λόγω αρχές και διαπιστωνόταν ότι τα πραγματικά αυτά περιστατικά συνιστούν τρομοκρατικές πράξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσης 2001/931.
- 20 Στο σημείο 16 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής έκθεσης η οποία αφορά τις πράξεις του Ιουλίου του 2016, το Συμβούλιο επισήμανε ότι, τον Νοέμβριο του 2013, ο Home Secretary είχε συναγάγει, βάσει των διαθέσιμων αποδεικτικών στοιχείων, ότι «η ομάδα εμπλεκόταν με άλλον τρόπο στην τρομοκρατία και ότι, κατά συνέπεια, η απαγόρευση έπρεπε να διατηρηθεί».
- 21 Στο σημείο 10 του παραρτήματος Β των πράξεων του Ιουλίου του 2016, το Συμβούλιο επισήμανε ότι, στις Ηνωμένες Πολιτείες, η πιο πρόσφατη επανεξέταση του χαρακτηρισμού της προσφεύγουσας ως αλλοδαπής τρομοκρατικής οργάνωσης είχε ολοκληρωθεί στις 15 Δεκεμβρίου 2010 και ότι η αμερικανική κυβέρνηση είχε καταλήξει στο συμπέρασμα να διατηρήσει τον χαρακτηρισμό αυτόν. Επιπλέον, στο σημείο 18 του παραρτήματος Β, το Συμβούλιο αναφέρθηκε στους «διοικητικούς φακέλους ("administrative records") Gama'a al-Islamiyya του 2010 και του 2003 του Υπουργείου Εξωτερικών».

Οι πράξεις του Ιανουαρίου του 2017

- 22 Στις 27 Ιανουαρίου 2017, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2017/154, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης 2016/1136 (ΕΕ 2017, L 23, σ. 21), και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2017/150, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2016/1127 (ΕΕ 2017, L 23, σ. 3) (στο εξής, από κοινού: πράξεις του Ιανουαρίου του 2017). Το όνομα της προσφεύγουσας διατηρήθηκε στους συνημμένους στις πράξεις αυτές καταλόγους (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι του Ιανουαρίου του 2017).

- 23 Με έγγραφο της 30ής Ιανουαρίου 2017, το Συμβούλιο απέστειλε στη δικηγόρο της προσφεύγουσας την αιτιολογική έκθεση για τη διατήρηση του ονόματός της στους επίμαχους καταλόγους του Ιανουαρίου του 2017, επισημαίνοντάς της τη δυνατότητα να ζητήσει την επανεξέταση των καταλόγων αυτών στο πλαίσιο του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931.
- 24 Η αιτιολογική αυτή έκθεση είναι πανομοιότυπη με εκείνη που αφορά τις πράξεις του Ιουλίου του 2016.
- 25 Η προσφεύγουσα δεν αντέδρασε στο έγγραφο αυτό.

Οι πράξεις του Αυγούστου του 2017

- 26 Στις 4 Αυγούστου 2017, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2017/1426, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης 2017/154 (ΕΕ 2017, L 204, σ. 95), και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2017/1420, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2017/150 (ΕΕ 2017, L 204, σ. 3) (στο εξής, από κοινού: πράξεις του Αυγούστου του 2017). Το όνομα της προσφεύγουσας διατηρήθηκε στους συνημμένους στις πράξεις αυτές καταλόγους (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι του Αυγούστου του 2017).
- 27 Με έγγραφο της 7ης Αυγούστου 2017, το Συμβούλιο απέστειλε στη δικηγόρο της προσφεύγουσας την αιτιολογική έκθεση για τη διατήρηση του ονόματός της στους επίμαχους καταλόγους του Αυγούστου του 2017, επισημαίνοντάς της τη δυνατότητα να ζητήσει την επανεξέταση των καταλόγων αυτών στο πλαίσιο του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931.
- 28 Η αιτιολογική αυτή έκθεση είναι πανομοιότυπη με εκείνη που αφορά τις πράξεις του Ιουλίου του 2016 και του Ιανουαρίου του 2017.
- 29 Η προσφεύγουσα δεν αντέδρασε στο έγγραφο αυτό.

Οι πράξεις του Μαρτίου του 2018

- 30 Στις 21 Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2018/475, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης 2017/1426 (ΕΕ 2018, L 79, σ. 26), και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/468, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2017/1420 (ΕΕ 2018, L 79, σ. 7) (στο εξής, από κοινού: πράξεις του Μαρτίου του 2018). Το όνομα της προσφεύγουσας διατηρήθηκε στους συνημμένους στις πράξεις αυτές καταλόγους (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι του Μαρτίου του 2018).
- 31 Με έγγραφο της 22ας Μαρτίου 2018, το Συμβούλιο απέστειλε στη δικηγόρο της προσφεύγουσας την αιτιολογική έκθεση για τη διατήρηση του ονόματός της στους επίμαχους καταλόγους του Μαρτίου του 2018, επισημαίνοντάς της τη δυνατότητα να ζητήσει την επανεξέταση των καταλόγων αυτών στο πλαίσιο του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931.
- 32 Η αιτιολογική αυτή έκθεση είναι πανομοιότυπη με εκείνη που αφορά τις πράξεις του Ιουλίου του 2016, καθώς και τις πράξεις του Ιανουαρίου και του Αυγούστου του 2017.
- 33 Η προσφεύγουσα δεν αντέδρασε στο έγγραφο αυτό.

Οι πράξεις του Ιουλίου του 2018

- 34 Στις 30 Ιουλίου 2018, το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2018/1084, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931 και για την κατάργηση της απόφασης 2018/475 (ΕΕ 2018, L 194, σ. 144), και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/1071, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2018/468 (ΕΕ 2018, L 194, σ. 23) (στο εξής, από κοινού: πράξεις του Ιουλίου του 2018). Το όνομα της προσφεύγουσας διατηρήθηκε στους συνημμένους στις πράξεις αυτές καταλόγους (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι του Ιουλίου του 2018).
- 35 Με έγγραφο της 31ης Ιουλίου 2018, το Συμβούλιο απέστειλε στη δικηγόρο της προσφεύγουσας την αιτιολογική έκθεση για τη διατήρηση του ονόματός της στους επίμαχους καταλόγους του Ιουλίου του 2018, επισημαίνοντάς της τη δυνατότητα να ζητήσει την επανεξέταση των καταλόγων αυτών στο πλαίσιο του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931.
- 36 Η αιτιολογική αυτή έκθεση είναι πανομοιότυπη με εκείνη που αφορά τις πράξεις του Ιουλίου του 2016, τις πράξεις του Ιανουαρίου και του Αυγούστου του 2017 καθώς και τις πράξεις του Μαρτίου του 2018, με εξαίρεση μερικές τυπικές διαφορές καθώς και τη μνεία, στο σημείο 16 του παραρτήματος Β, του «δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας» και όχι πλέον του «δικαιώματος δικαστικής προστασίας».
- 37 Η προσφεύγουσα δεν αντέδρασε στο έγγραφο αυτό.

Η διαδικασία και τα αιτήματα των διαδίκων

- 38 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 11 Σεπτεμβρίου 2016, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή με αίτημα την ακύρωση των πράξεων του Ιουλίου του 2016, κατά το μέρος που την αφορούν.
- 39 Στις 18 Οκτωβρίου 2016, η υπόθεση ανατέθηκε στο πέμπτο τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου.
- 40 Στις 2 Δεκεμβρίου 2016, η πρόεδρος του πέμπτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε, σύμφωνα με το άρθρο 69, στοιχείο δ', του Κανονισμού Διαδικασίας του Γενικού Δικαστηρίου, να αναστείλει την εκδίκαση της υπόθεσης μέχρι την έκδοση των οριστικών αποφάσεων του Δικαστηρίου στις υποθέσεις C-599/14 P, Συμβούλιο κατά LTTE, και C-79/15 P, Συμβούλιο κατά Hamas.
- 41 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 21 Δεκεμβρίου 2016, η Ευρωπαϊκή Επιτροπή ζήτησε να παρέμβει υπέρ του Συμβουλίου στην παρούσα δίκη.
- 42 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 27 Μαρτίου 2017, η προσφεύγουσα προσάρμοσε, βάσει του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας, την προσφυγή προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι πράξεις του Ιανουαρίου του 2017, κατά το μέρος που την αφορούν.
- 43 Με επιστολή της 16ης Αυγούστου 2017, οι διάδικοι κλήθηκαν να υποβάλουν τις παρατηρήσεις τους ως προς τις συνέπειες που πρέπει να συναχθούν από τις αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas (C-79/15 P, EU:C:2017:584), όσον αφορά την υπό κρίση υπόθεση.
- 44 Στις 3 Σεπτεμβρίου 2017, η προσφεύγουσα απάντησε στην αίτηση αυτή.

- 45 Στις 18 Σεπτεμβρίου 2017, το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα αντικρούσεως, το οποίο περιείχε, επιπλέον, την απάντηση στο υπόμνημα προσαρμογής της 27ης Μαρτίου 2017 και τις παρατηρήσεις τις οποίες αναφέρει η σκέψη 43 ανωτέρω.
- 46 Με απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 2017, η πρόεδρος του πέμπτου τμήματος του Γενικού Δικαστηρίου δέχθηκε την αίτηση παρεμβάσεως της Επιτροπής.
- 47 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 3 Οκτωβρίου 2017, η προσφεύγουσα προσάρμοσε, βάσει του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας, την προσφυγή προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι πράξεις του Αυγούστου του 2017.
- 48 Στις 12 Οκτωβρίου 2017, το Συμβούλιο απάντησε, κατόπιν προσκλήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, στο υπόμνημα προσαρμογής της 3ης Οκτωβρίου 2017.
- 49 Στις 8 Νοεμβρίου 2017, η προσφεύγουσα κατέθεσε υπόμνημα απαντήσεως.
- 50 Στις 9 Νοεμβρίου 2017, η Επιτροπή κατέθεσε υπόμνημα παρεμβάσεως.
- 51 Στις 28 Νοεμβρίου 2017, το Συμβούλιο κατέθεσε, κατόπιν προσκλήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, τις παρατηρήσεις του επί του υπομνήματος παρεμβάσεως της Επιτροπής.
- 52 Στις 15 Ιανουαρίου 2018 το Συμβούλιο κατέθεσε υπόμνημα ανταπαντήσεως.
- 53 Στις 13 Απριλίου 2018, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 27, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο Πρόεδρος του Γενικού Δικαστηρίου ανέθεσε, για λόγους συνάφειας, την υπόθεση σε άλλον εισηγητή δικαστή, τοποθετημένο στο πρώτο τμήμα.
- 54 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 13 Μαΐου 2018, η προσφεύγουσα προσάρμοσε, βάσει του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας, την προσφυγή προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι πράξεις του Μαρτίου του 2018.
- 55 Με δικόγραφα της 4ης και της 19ης Ιουνίου 2018, το Συμβούλιο και η Επιτροπή απάντησαν, κατόπιν προσκλήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, στο υπόμνημα προσαρμογής της 13ης Μαΐου 2018.
- 56 Με χωριστό δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Γενικού Δικαστηρίου στις 14 Σεπτεμβρίου 2018, η προσφεύγουσα προσάρμοσε, βάσει του άρθρου 86 του Κανονισμού Διαδικασίας, την προσφυγή προκειμένου να ληφθούν υπόψη οι πράξεις του Ιουλίου του 2018.
- 57 Με δικόγραφα της 27ης Σεπτεμβρίου και της 17ης Οκτωβρίου 2018, το Συμβούλιο και η Επιτροπή απάντησαν, κατόπιν προσκλήσεως του Γενικού Δικαστηρίου, στο υπόμνημα προσαρμογής της 14ης Σεπτεμβρίου 2018.
- 58 Κατόπιν εισηγήσεως του εισηγητή δικαστή, το πρώτο τμήμα του Γενικού Δικαστηρίου αποφάσισε να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.
- 59 Οι διάδικοι αγόρευσαν και απάντησαν στις ερωτήσεις του Γενικού Δικαστηρίου κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση της 6ης Νοεμβρίου 2018.
- 60 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:
- να ακυρώσει τις πράξεις του Ιουλίου του 2016, του Ιανουαρίου και του Αυγούστου του 2017 καθώς και του Μαρτίου και του Ιουλίου του 2018, κατά το μέρος που την αφορούν (στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες πράξεις)·

– να καταδικάσει το Συμβούλιο στο σύνολο των δικαστικών εξόδων.

61 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, ζητεί από το Γενικό Δικαστήριο:

- να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη·
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

62 Η προσφεύγουσα διατυπώνει οκτώ λόγους ακυρώσεως, με τους οποίους προβάλλει αντιστοίχως:

- παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 5, της κοινής θέσης 2001/931·
- παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931·
- πολλαπλή πλάνη ως προς το υποστατό των πραγματικών περιστατικών·
- πλάνη εκτίμησης όσον αφορά τον χαρακτηρισμό της ως «τρομοκρατικής ομάδας»·
- παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσης 2001/931·
- παράβαση της υποχρέωσης αιτιολόγησης·
- προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος δικαστικής προστασίας·
- έλλειψη κύρωσης των αιτιολογικών εκθέσεων.

63 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να εξετάσει τον πρώτο, τον δεύτερο, τον τρίτο και τον έκτο λόγο ακυρώσεως, κατά το μέρος που, με αυτόν τον τελευταίο λόγο ακυρώσεως, η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δεν ανέφερε, στις προσβαλλόμενες πράξεις, τις αποδείξεις ή τις σοβαρές ενδείξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, καθώς και τον όγδοο λόγο ακυρώσεως.

64 Ο έκτος λόγος ακυρώσεως θα εξετασθεί μετά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 5, της κοινής θέσης 2001/931

65 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι το Συμβούλιο παρέβη το άρθρο 1, παράγραφος 5, της κοινής θέσης 2001/931 επειδή δεν ανέφερε, στην ονομασία της όπως παρατίθεται στους επίμαχους καταλόγους του Ιουλίου του 2016, του Ιανουαρίου και του Ιουλίου του 2017 καθώς και του Μαρτίου και του Ιουλίου του 2018 (στο εξής: επίμαχοι κατάλογοι), τον τόπο εγκατάστασής της, ήτοι την Αίγυπτο. Συναφώς, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι, με την πάροδο του χρόνου, η ονομασία της άλλαξε στις πράξεις του Συμβουλίου και ότι υπάρχουν πολλές ομάδες με ονομασία παρόμοια με τη δική της. Οι ονομασίες αυτές διαφέρουν μόνο κατά μερικά γράμματα και, σε όλες τις περιπτώσεις, σημαίνουν «ισλαμική ομάδα». Η προσφεύγουσα διατείνεται ότι, λόγω αυτής της ανακρίβειας, δεν ήταν βέβαιη αν περιλαμβάνεται στους επίμαχους καταλόγους.

66 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο του συγκεκριμένου λόγου ακυρώσεως.

- 67 Προκαταρκτικώς, επιβάλλεται η επισήμανση ότι το αντικείμενο της προσφυγής περιορίζεται στις προσβαλλόμενες πράξεις και, επομένως, ο λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξετασθεί μόνο σε σχέση με αυτές.
- 68 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το άρθρο 1, παράγραφος 5, της κοινής θέσης 2001/931 προβλέπει τα εξής:
- «Το Συμβούλιο μεριμνά προκειμένου να διασφαλίσει ότι τα ονόματα φυσικών ή νομικών προσώπων, ομάδων ή οντοτήτων τα οποία περιλαμβάνονται στο παράρτημα περιέχουν επαρκή συμπληρωματικά στοιχεία τα οποία επιτρέπουν την αποτελεσματική διαπίστωση της ταυτότητας συγκεκριμένων ατόμων, νομικών προσώπων, οντοτήτων ή οργανισμών διευκολύνοντας έτσι την αθωότητα αυτών οι οποίοι φέρουν το αυτό ή παρόμοιο όνομα.»
- 69 Εν προκειμένω, το Συμβούλιο προσδιόρισε την προσφεύγουσα, σε όλες τις προσβαλλόμενες πράξεις, ως εξής: «“Gama’a al-Islamiyya” (άλλως “Al Gama’a al-Islamiyya”) (“Ισλαμική Ομάδα” – “IG”)).
- 70 Όπως υπογραμμίζει η προσφεύγουσα, στην ονομασία αυτή δεν περιλαμβάνεται μνεία του τόπου εγκατάστασης της οργάνωσής της.
- 71 Εντούτοις, η μνεία του στοιχείου αυτού δεν επιβάλλεται από τη διάταξη που προπαρατέθηκε στη σκέψη 68, δεδομένου ότι απαιτείται μόνον όπως η χρησιμοποιούμενη από το Συμβούλιο ονομασία είναι αρκούντως σαφής ώστε να αποφεύγεται η σύγχυση με οργανισμούς οι οποίοι φέρουν το αυτό ή παρόμοιο όνομα.
- 72 Εν προκειμένω, η ονομασία της προσφεύγουσας στις προσβαλλόμενες πράξεις, η οποία εκτέθηκε στη σκέψη 69 ανωτέρω, είναι σε επαρκή βαθμό ιδιαίτερη, δεδομένου ότι διαφέρει, τουλάχιστον εν μέρει, από το όνομα των ομάδων και οντοτήτων των οποίων η ονομασία θα μπορούσε, κατά την προσφεύγουσα, να προκαλέσει σύγχυση με τη δική της, ήτοι «Al-Jamâ’h al-Islâmiyah», «Jemaah Islamiyah», «Al-Jama’ah Al-Islamiyah», «Jamaat al-Islamiya» και «Jamaa Islamiya».
- 73 Ακόμη και αν υποθεθεί ότι υφίσταται κίνδυνος σύγχυσης, όπως παρατηρεί το Συμβούλιο, ο κίνδυνος αυτός δεν μπόρεσε να βλάψει την προσφεύγουσα, δεδομένου ότι αυτή έλαβε γνώση των προσβαλλομένων πράξεων γνωρίζοντας ότι αυτές την αφορούσαν, όπως προκύπτει από τα έγγραφα του Συμβουλίου της 13ης Ιουλίου 2016, της 30ής Ιανουαρίου και της 7ης Αυγούστου 2017 καθώς και της 22ας Μαρτίου και της 31ης Ιουλίου 2018 (βλ. σκέψεις 12, 23, 27, 31 και 35 ανωτέρω) και από τα δικόγραφα με τα οποία η προσφεύγουσα ζήτησε την ακύρωσή τους.
- 74 Υπό τις συνθήκες αυτές, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931

- 75 Η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι παρέβη το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931 χαρακτηρίζοντας την απόφαση του Home Secretary και τις αμερικανικές αποφάσεις του 1995, του 1997 και του 2001 (στο εξής, από κοινού: αμερικανικές αποφάσεις) ως αποφάσεις ληφθείσες από αρμόδιες αρχές κατά την έννοια της διάταξης αυτής.
- 76 Η διατήρηση του ονόματος προσώπου ή οντότητας στον κατάλογο δέσμευσης κεφαλαίων συνιστά, κατ’ ουσίαν, προέκταση της αρχικής εγγραφής και, επομένως, προϋποθέτει ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος αναμείξεως του συγκεκριμένου προσώπου ή της συγκεκριμένης οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, όπως είχε διαπιστωθεί αρχικώς από το Συμβούλιο, βάσει της εθνικής αποφάσεως που αποτέλεσε έρεισμα αυτής της αρχικής εγγραφής (αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 61, και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, σκέψη 39).

77 Συνεπώς, ο λόγος ακυρώσεως είναι λυσιτελής.

78 Οι επικρίσεις που αφορούν μόνον τις αποφάσεις των αμερικανικών αρχών πρέπει να εξετασθούν πριν από εκείνες που αφορούν τόσο τις αποφάσεις των αμερικανικών αρχών όσο και τις αποφάσεις του Ηνωμένου Βασιλείου.

Επί των επικρίσεων που αφορούν μόνον τις αποφάσεις των αμερικανικών αρχών

79 Η προσφεύγουσα θεωρεί, κυρίως, ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να στηρίξει τις προσβαλλόμενες πράξεις στις αποφάσεις των αμερικανικών αρχών διότι οι Ηνωμένες Πολιτείες είναι τρίτο κράτος και διότι, κατ' αρχήν, οι αρχές των κρατών αυτών δεν είναι «αρμόδιες αρχές» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931.

80 Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το σύστημα που καθιερώθηκε με το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931 στηρίζεται στην εμπιστοσύνη προς τις εθνικές αρχές, η οποία έχει ως βάση την αρχή της καλόπιστης συνεργασίας μεταξύ του Συμβουλίου και των κρατών μελών της Ένωσης, και στηρίζεται στην ύπαρξη κοινών αξιών, οι οποίες μνημονεύονται στις Συνθήκες, καθώς και στην υπαγωγή σε κοινούς κανόνες δικαίου, μεταξύ των οποίων καταλέγονται η Ευρωπαϊκή Σύμβαση για την Προάσπιση των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, που υπεγράφη στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950, και ο Χάρτης των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Οι αρχές τρίτων χωρών δεν δύναται, κατά την προσφεύγουσα, να απολαύουν της εμπιστοσύνης αυτής.

81 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, κατά το Δικαστήριο, η έννοια του όρου «αρμόδια αρχή», ο οποίος χρησιμοποιείται στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, δεν αφορά αποκλειστικώς τις αρχές των κρατών μελών, αλλά, κατ' αρχήν, δύναται να περιλαμβάνει επίσης τις αρχές τρίτων κρατών (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 22).

82 Η ερμηνεία την οποία έχει προκρίνει το Δικαστήριο δικαιολογείται, αφενός, από το γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, το οποίο δεν περιορίζει το περιεχόμενο του όρου «αρμόδιες αρχές» αποκλειστικώς στις αρχές των κρατών μελών, και, αφετέρου, από τον σκοπό της κοινής αυτής θέσης, η οποία διατυπώθηκε προκειμένου να τεθεί σε εφαρμογή το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, ψήφισμα το οποίο αποσκοπεί στην εντατικοποίηση της καταπολέμησης της τρομοκρατίας σε παγκόσμιο επίπεδο, μέσω της συστηματικής και στενής συνεργασίας όλων των κρατών (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 23).

83 Επικουρικώς, για την περίπτωση που γίνει δεκτό ότι η αρχή τρίτου κράτους δύναται να είναι αρμόδια αρχή κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το κύρος των πράξεων που εξέδωσε το Συμβούλιο εξαρτάται επίσης από τις εξακριβώσεις στις οποίες έπρεπε να προβεί προκειμένου να βεβαιωθεί, μεταξύ άλλων, ότι η αμερικανική νομοθεσία είναι σύμφωνη με την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

84 Ωστόσο, εν προκειμένω, κατά την προσφεύγουσα, το Συμβούλιο, στην αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων, περιορίστηκε, κατ' ουσίαν, στην περιγραφή των διαδικασιών επανεξέτασης και στην παρατήρηση ότι ήταν δυνατή η άσκηση ενδίκου βοηθήματος, χωρίς να εξακριβώσει αν διασφαλιζόνταν τα δικαιώματα άμυνας και το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας.

- 85 Συναφώς, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, κατά το Δικαστήριο, το Συμβούλιο, όταν στηρίζεται σε απόφαση τρίτου κράτους, οφείλει να εξακριβώνει, προηγουμένως, αν η απόφαση αυτή εκδόθηκε υπό συνθήκες σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 31).
- 86 Στις αιτιολογικές εκθέσεις που αφορούν τις πράξεις του, το Συμβούλιο οφείλει να παρέχει στοιχεία εκ των οποίων δύναται να συναχθεί ότι προέβη στην εξακρίβωση αυτή (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 31).
- 87 Προς τούτο, το Συμβούλιο οφείλει να παραθέτει, στις αιτιολογικές αυτές εκθέσεις, τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι η απόφαση του τρίτου κράτους στην οποία στηρίζεται εκδόθηκε τηρουμένων της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας και του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας (απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 33).
- 88 Κατά τη νομολογία, το Συμβούλιο δύναται να αναφέρει, εν ανάγκη, συνοπτικώς στις αιτιολογικές εκθέσεις τους λόγους για τους οποίους προέβη στην εκτίμηση αυτή (πρβλ. απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 33).
- 89 Ακριβώς υπό το πρίσμα της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 85 έως 88 ανωτέρω πρέπει να εξετασθούν τα επιχειρήματα που προβάλλει η προσφεύγουσα όσον αφορά, αφενός, το δικαίωμα αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας και, αφετέρου, την αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.
- 90 Το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να αρχίσει με το δεύτερο ως άνω ζήτημα.
- 91 Συναφώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο, στην αιτιολογική έκθεση που αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις, δεν παρέσχε στοιχεία ως προς τους λόγους για τους οποίους έκρινε, κατόπιν εξακριβώσεως στην οποία προέβη, ότι στις Ηνωμένες Πολιτείες διασφαλίστηκε ο σεβασμός των δικαιωμάτων άμυνας στο πλαίσιο διοικητικών διαδικασιών σχετικών με τον χαρακτηρισμό οργανώσεων ως τρομοκρατικών.
- 92 Εξάλλου, η προσφεύγουσα εκθέτει ότι η αμερικανική νομοθεσία δεν απαιτεί να κοινοποιούνται, ούτε καν να είναι αιτιολογημένες, οι αποφάσεις τις οποίες εκδίδουν οι αρχές στον σχετικό τομέα. Κατά την προσφεύγουσα, μολοντί το άρθρο 219 του νόμου των Ηνωμένων Πολιτειών περί μεταναστεύσεως και ιθαγένειας, στο οποίο βασίζεται η αμερικανική απόφαση του 1997, περιέχει υποχρέωση δημοσίευσης της απόφασης χαρακτηρισμού στο Federal Register (Επίσημη Εφημερίδα), δεν ισχύει το ίδιο όσον αφορά το προεδρικό διάταγμα 13224, στο οποίο βασίζεται η αμερικανική απόφαση του 2001 και το οποίο δεν προβλέπει κανένα μέτρο αυτού του είδους.
- 93 Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, κατά τη νομολογία, η αρχή του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας επιτάσσει να παρέχεται στα πρόσωπα που αφορούν οι αποφάσεις που επηρεάζουν αισθητώς τα συμφέροντά τους η δυνατότητα να γνωστοποιούν λυσιτελώς την άποψή τους επί των στοιχείων τα οποία λαμβάνονται υπόψη εις βάρος τους για να στηριχθούν οι επίμαχες αποφάσεις (πρβλ. απόφαση της 26ης Σεπτεμβρίου 2013, Texdata Software, C-418/11, EU:C:2013:588, σκέψη 83 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 94 Στην περίπτωση μέτρων που αφορούν την εγγραφή των ονομάτων προσώπων ή οντοτήτων σε κατάλογο δέσμευσης κεφαλαίων, η αρχή αυτή συνεπάγεται ότι οι λόγοι λήψης των μέτρων αυτών ανακοινώνονται σε αυτά τα πρόσωπα ή σε αυτές τις οντότητες ταυτοχρόνως ή αμέσως μετά την έκδοση της απόφασης (πρβλ. απόφαση της 21ης Δεκεμβρίου 2011, Γαλλία κατά People's Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, σκέψη 61).

- 95 Στο σημείο 16 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής έκθεσης που αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις, το Συμβούλιο αναφέρει τα εξής:
- «Όσον αφορά τις διαδικασίες επανεξέτασης και την παράθεση των διαθέσιμων ενδίκων βοηθημάτων, το Συμβούλιο εκτιμά ότι η νομοθεσία των Ηνωμένων Πολιτειών διασφαλίζει την προστασία των δικαιωμάτων άμυνας [...]».
- 96 Τα στοιχεία που παρέχει το Συμβούλιο στην αιτιολογική έκθεση που αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις διαφοροποιούνται εν συνεχεία αναλόγως των εξεταζομένων αμερικανικών αποφάσεων.
- 97 Αφενός, για τα προεδρικά διατάγματα αριθ. 12947 και 13224, στα οποία στηρίζονται οι αμερικανικές αποφάσεις του 1995 και του 2001, στην εκ μέρους του Συμβουλίου γενική περιγραφή δεν μνημονεύεται καμία υποχρέωση των αμερικανικών αρχών να γνωστοποιούν στους ενδιαφερομένους αιτιολογία των αποφάσεών τους ή, έστω, να δημοσιεύουν τις αποφάσεις αυτές.
- 98 Επομένως, η τήρηση της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας δεν διασφαλίζεται όσον αφορά τις δύο αυτές αποφάσεις και, κατά συνέπεια, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 85 έως 88 ανωτέρω, οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν μπορούσαν να στηριχθούν στις εν λόγω αποφάσεις.
- 99 Αφετέρου, όσον αφορά την αμερικανική απόφαση του 1997, ασφαλώς, από τα σημεία 10 και 11 του παραρτήματος Β των προσβαλλομένων πράξεων προκύπτει ότι, κατ' εφαρμογήν του νόμου των Ηνωμένων Πολιτειών περί μεταναστεύσεως και ιθαγένειας, οι χαρακτηρισμοί αλλοδαπών τρομοκρατικών οργανώσεων ή οι αποφάσεις που εκδίδονται επί αίτησης ανάκλησης των χαρακτηρισμών αυτών δημοσιεύονται στο Federal Register. Ωστόσο, το Συμβούλιο δεν παρέχει κανένα στοιχείο ως προς το αν, εν προκειμένω, στη δημοσίευση της αμερικανικής απόφασης του 1997 περιλαμβανόταν οποιαδήποτε αιτιολογία. Επιπλέον, από την αιτιολογική έκθεση που αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις δεν προκύπτει ούτε ότι, εκτός από το διατακτικό της εν λόγω απόφασης, γνωστοποιήθηκε στην προσφεύγουσα, με οποιονδήποτε τρόπο, οποιαδήποτε αιτιολογία.
- 100 Υπό τις συνθήκες αυτές, πρέπει να εξετασθεί αν το στοιχείο ότι απόφαση δημοσιεύθηκε στην επίσημη εφημερίδα τρίτου κράτους αρκεί για να γίνει δεκτό ότι το Συμβούλιο εκπλήρωσε, σύμφωνα με τη μνημονευόμενη στις σκέψεις 85 έως 88 ανωτέρω νομολογία, την υποχρέωσή του να εξακριβώσει αν, στα τρίτα κράτη από τα οποία προέρχονται οι αποφάσεις στις οποίες στηρίχθηκαν οι προσβαλλόμενες πράξεις, έγιναν σεβαστά τα δικαιώματα άμυνας.
- 101 Προς τούτο, πρέπει να μνημονευθεί η υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκαν οι αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583), και της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου (T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885). Στην υπόθεση εκείνη, το Συμβούλιο είχε αναφέρει, στην αιτιολογική έκθεση μιας εκ των περί ων επρόκειτο πράξεων, ότι οι αποφάσεις των αρχών του συγκεκριμένου τρίτου κράτους είχαν δημοσιευθεί στην επίσημη εφημερίδα του κράτους αυτού, χωρίς να παράσχει άλλα στοιχεία (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 145).
- 102 Στην απόφαση της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE (C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψεις 36 και 37), το Δικαστήριο, εξετάζοντας συνολικά όλες τις περιπτώσεις μνείας αποφάσεων των αρχών του τρίτου κράτους στην αιτιολογική έκθεση του κανονισμού του Συμβουλίου, έκρινε ότι ήταν ανεπαρκείς για να διαπιστωθεί ότι το θεσμικό αυτό όργανο προέβη στην απαιτούμενη εξακρίβωση όσον αφορά την τήρηση, σε αυτό το τρίτο κράτος, της αρχής του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας.
- 103 Το αυτό συμπέρασμα πρέπει να συναχθεί, για τους ίδιους λόγους, στην υπό κρίση υπόθεση όσον αφορά τη μοναδική μνεία, στην αιτιολογική έκθεση που αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις, ότι η αμερικανική απόφαση του 1997 είχε δημοσιευθεί, στις Ηνωμένες Πολιτείες, στο Federal Register.

- 104 Για τους λόγους αυτούς και χωρίς να χρειάζεται να εξετασθεί το ζήτημα του σεβασμού του δικαιώματος αποτελεσματικής δικαστικής προστασίας, πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εν προκειμένω, η αιτιολογία σχετικά με τις αμερικανικές αποφάσεις είναι ανεπαρκής, με συνέπεια οι αποφάσεις αυτές να μην μπορούν να αποτελέσουν βάση των προσβαλλομένων πράξεων.
- 105 Δεδομένου ότι το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931 δεν επιτάσσει να στηρίζονται οι πράξεις του Συμβουλίου σε πλείονες αποφάσεις αρμόδιων αρχών, οι προσβαλλόμενες πράξεις μπορούσαν να παραπέμπουν, όσον αφορά την εγγραφή του ονόματος της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους, μόνο στην απόφαση του Home Secretary, οπότε η εξέταση της προσφυγής πρέπει να συνεχιστεί, περιοριζόμενη στις προσβαλλόμενες πράξεις κατά το μέρος που εξαρχής στηρίζονται στην απόφαση του Home Secretary.

Επί των επικρίσεων που αφορούν τόσο τις αποφάσεις των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου όσο και τις αποφάσεις των αμερικανικών αρχών

- 106 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, για τρεις λόγους, οι αποφάσεις των αμερικανικών αρχών και των αρχών του Ηνωμένου Βασιλείου, στις οποίες στηρίχθηκαν οι προσβαλλόμενες πράξεις, δεν συνιστούν «αποφάσεις αρμόδιων αρχών», κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931.
- 107 Οι λόγοι αυτοί θα εξετασθούν κατωτέρω κατά το μέρος που αφορούν την απόφαση του Home Secretary, σύμφωνα με τη σκέψη 105 ανωτέρω.

– Επί της προτιμήσεως που πρέπει να δίδεται στις δικαστικές αρχές

- 108 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, το Συμβούλιο μπορεί να στηριχθεί σε διοικητικές αποφάσεις μόνον αν οι δικαστικές αρχές δεν έχουν δικαιοδοσία επί θεμάτων καταπολέμησης της τρομοκρατίας. Πάντως, τούτο, κατά την προσφεύγουσα, δεν συμβαίνει εν προκειμένω, δεδομένου ότι, στο Ηνωμένο Βασίλειο, οι δικαστικές αρχές έχουν δικαιοδοσία επί των θεμάτων αυτών. Επομένως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο δεν μπορούσε να λάβει υπόψη στις προσβαλλόμενες πράξεις την απόφαση του Home Secretary.
- 109 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο της επιχειρηματολογίας αυτής.
- 110 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, κατά τη νομολογία, ο διοικητικός και όχι δικαστικός χαρακτήρας μιας αποφάσεως δεν έχει καθοριστική σημασία για την εφαρμογή του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, καθόσον το ίδιο το γράμμα της διάταξης αυτής ρητώς προβλέπει ότι μη δικαστική αρχή δύναται να χαρακτηριστεί ως αρμόδια αρχή κατά την έννοια της διάταξης αυτής (αποφάσεις της 23ης Οκτωβρίου 2008, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψεις 144 και 145, και της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 105).
- 111 Μολονότι στο άρθρο 1, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της κοινής θέσης 2001/931 διατυπώνεται προτίμηση υπέρ των αποφάσεων που προέρχονται από δικαστικές αρχές, τούτο ουδόλως αποκλείει το ενδεχόμενο να ληφθούν υπόψη αποφάσεις προερχόμενες από διοικητικές αρχές όταν, αφενός, οι αρχές αυτές έχουν πράγματι αρμοδιότητα, κατά το εθνικό δίκαιο, να λαμβάνουν αποφάσεις με τις οποίες επιβάλλονται περιοριστικά μέτρα κατά ομάδων εμπλεκομένων στην τρομοκρατία και, αφετέρου, οι αρχές αυτές, παρά το ότι είναι απλώς διοικητικές, μπορούν να χαρακτηρισθούν ως «ισοδύναμες» με τις δικαστικές αρχές (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 107).

- 112 Κατά τη νομολογία, διοικητικές αρχές πρέπει να θεωρούνται ισοδύναμες με δικαστικές αρχές όταν οι αποφάσεις τους είναι δεκτικές ένδικης προσφυγής (απόφαση της 23ης Οκτωβρίου 2008, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη 145).
- 113 Κατά συνέπεια, το γεγονός ότι τα δικαστήρια του συγκεκριμένου κράτους έχουν δικαιοδοσία όσον αφορά θέματα καταστολής της τρομοκρατίας δεν εμποδίζει το Συμβούλιο να λάβει υπόψη αποφάσεις της εθνικής διοικητικής αρχής που είναι επιφορτισμένη με τη λήψη περιοριστικών μέτρων σε θέματα τρομοκρατίας (πρβλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 108).
- 114 Εν προκειμένω, από τις πληροφορίες που παρέσχε το Συμβούλιο προκύπτει ότι κατά των αποφάσεων του Home Secretary είναι δυνατόν να ασκηθεί προσφυγή ενώπιον της Proscribed Organisations Appeal Commission (επιτροπής προσφυγών σχετικά με τις απαγορευμένες οργανώσεις, Ηνωμένο Βασίλειο), η οποία θα αποφανθεί εφαρμόζοντας τις αρχές που διέπουν τον δικαστικό έλεγχο, και ότι κάθε διάδικος μπορεί να προσφύγει κατά της απόφασης της επιτροπής προσφυγών σχετικά με τις απαγορευμένες οργανώσεις, για νομικό ζήτημα, ενώπιον δευτεροβαθμίου δικαστηρίου, αν λάβει την άδεια της επιτροπής αυτής ή, άλλως, του δευτεροβαθμίου δικαστηρίου (πρβλ. απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, T-228/02, EU:T:2006:384, σκέψη 2).
- 115 Υπό τις συνθήκες αυτές, προκύπτει ότι οι αποφάσεις του Home Secretary είναι δεκτικές ένδικης προσφυγής, οπότε, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που εκτίθεται στις σκέψεις 111 και 112 ανωτέρω, η διοικητική αυτή αρχή πρέπει να θεωρηθεί ως το ισοδύναμο δικαστικής αρχής και, επομένως, αρμόδια αρχή, όπως υποστηρίζει το Συμβούλιο, κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931 σύμφωνα με σχετική πάγια νομολογία (αποφάσεις της 23ης Οκτωβρίου 2008, People's Mojahedin Organization of Iran κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη 144, και της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψεις 120 έως 123).
- 116 Από τις προεκτεθείσες εκτιμήσεις προκύπτει ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις δεν μπορούν να ακυρωθούν για τον λόγο ότι, στην αιτιολογική τους έκθεση, το Συμβούλιο ανέφερε απόφαση του Home Secretary, ο οποίος συνιστά διοικητική αρχή.
- *Επί του γεγονότος ότι η απόφαση του Home Secretary συνίσταται στην κατάρτιση καταλόγου των τρομοκρατικών οργανώσεων*
- 117 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η δραστηριότητα των αρμόδιων αρχών τις οποίες αφορούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, συμπεριλαμβανομένου του Home Secretary, συνίσταται, στην πράξη, στην κατάρτιση καταλόγων των τρομοκρατικών οργανώσεων προκειμένου αυτές να υπαχθούν σε καθεστώς περιοριστικών μέτρων. Αυτή η δραστηριότητα καταρτίσεως καταλόγων δεν συνιστά, κατά την προσφεύγουσα, αρμοδιότητα καταστολής δυνάμενη να εξομοιωθεί με «έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής διώξεως» ή, ακόμη, με «καταδίκη», δηλαδή εξουσίες τις οποίες πρέπει να διαθέτει, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, η «αρμόδια αρχή».
- 118 Το Συμβούλιο, υποστηριζόμενο από την Επιτροπή, αμφισβητεί το βάσιμο της επιχειρηματολογίας αυτής.
- 119 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, κατά τη νομολογία, η κοινή θέση 2001/931 δεν απαιτεί όπως η απόφαση της αρμόδιας αρχής εντάσσεται στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας stricto sensu, αρκεί, λαμβανομένων υπόψη των σκοπών της κοινής θέσης 2001/931 στο πλαίσιο της εφαρμογής του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών, η οικεία εθνική διαδικασία να αποσκοπεί στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας εν ευρεία έννοια (απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 113).

- 120 Προς την κατεύθυνση αυτή, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι η προστασία των συγκεκριμένων προσώπων δεν διακυβεύεται αν η ληφθείσα από την εθνική αρχή απόφαση δεν εντάσσεται στο πλαίσιο διαδικασίας αποσκοπούσας στην επιβολή ποινικών κυρώσεων, αλλά στο πλαίσιο διαδικασίας με αντικείμενο τη λήψη προληπτικών μέτρων (απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου και Κάτω Χώρες κατά Al-Aqsa, C-539/10 P και C-550/10 P, EU:C:2012:711, σκέψη 70).
- 121 Εν προκειμένω, με την απόφαση του Home Secretary λαμβάνονται μέτρα απαγόρευσης οργανώσεων που θεωρούνται τρομοκρατικές και, επομένως, η απόφαση αυτή εντάσσεται, όπως απαιτεί η νομολογία, στο πλαίσιο εθνικής διαδικασίας που αποσκοπεί, κυρίως, στην επιβολή προληπτικών ή κατασταλτικών μέτρων κατά της προσφεύγουσας, με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (πρβλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 115).
- 122 Όσον αφορά την περίπτωση ότι η δραστηριότητα της περί ης πρόκειται αρχής καταλήγει στην κατάρτιση καταλόγου προσώπων ή οντοτήτων εμπλεκόμενων στην τρομοκρατία, υπογραμμίζεται ότι αυτή καθεαυτή η εν λόγω περίπτωση δεν συνεπάγεται ότι η αρχή αυτή δεν προέβη σε ατομική εκτίμηση σχετικά με κάθε ένα από τα εν λόγω πρόσωπα ή οντότητες πριν από την εγγραφή τους στους καταλόγους αυτούς ούτε ότι η εκτίμηση αυτή είναι κατ' ανάγκην αυθαίρετη ή στερείται ερείσματος (πρβλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 118).
- 123 Επομένως, το ζήτημα δεν είναι τόσο η περίπτωση ότι η δραστηριότητα της εν λόγω αρχής καταλήγει στην κατάρτιση καταλόγου προσώπων ή οντοτήτων εμπλεκόμενων στην τρομοκρατία όσο το αν η δραστηριότητα αυτή ασκείται με επαρκείς εγγυήσεις προκειμένου να παρέχεται στο Συμβούλιο η δυνατότητα να βασισθεί επ' αυτής για να τεκμηριώσει τη δική του απόφαση εγγραφής στον κατάλογο (πρβλ. απόφαση της 16ης Οκτωβρίου 2014, LTTE κατά Συμβουλίου, T-208/11 και T-508/11, EU:T:2014:885, σκέψη 118).
- 124 Συνεπώς, κακώς διατείνεται η προσφεύγουσα ότι εκ προοιμίου αντιβαίνει στην κοινή θέση 2001/931 η παραδοχή ότι η εξουσία καταρτίσεως καταλόγων μπορεί να χαρακτηρίσει μια αρμόδια αρχή.
- 125 Η κρίση αυτή δεν αναιρείται από τα λοιπά επιχειρήματα της προσφεύγουσας.
- 126 Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, μόνον οι κατάλογοι που έχει καταρτίσει το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών μπορούν να ληφθούν υπόψη από το Συμβούλιο.
- 127 Το επιχείρημα αυτό δεν μπορεί να γίνει δεκτό, διότι η τελευταία περίοδος του άρθρου 1, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, της κοινής θέσης 2001/931 αποσκοπεί απλώς στην παροχή στο Συμβούλιο πρόσθετης δυνατότητας προσδιορισμού των εμπλεκόμενων στην τρομοκρατία, επιπλέον των προσδιορισμών στους οποίους αυτό δύναται να προβεί βάσει αποφάσεων των αρμοδίων εθνικών αρχών.
- 128 Δεύτερον, η προσφεύγουσα επισημαίνει ότι, εφόσον επαναλαμβάνει καταλόγους που προτείνουν οι αρμόδιες αρχές, ο κατάλογος της Ένωσης αποτελεί απλώς έναν κατάλογο καταλόγων, διευρύνοντας κατ' αυτόν τον τρόπο το πεδίο εφαρμογής των εθνικών διοικητικών μέτρων που έχουν ληφθεί, ενδεχομένως, από αρχές τρίτου κράτους, χωρίς τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα να έχουν ενημερωθεί σχετικώς και χωρίς να δύνανται να προασπίσουν με αποτελεσματικό τρόπο τα συμφέροντά τους.
- 129 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, όπως επισημαίνει η προσφεύγουσα, το Συμβούλιο, όταν προσδιορίζει τα πρόσωπα ή τις οντότητες που πρόκειται να γίνουν αντικείμενο των μέτρων δέσμευσης κεφαλαίων, στηρίζεται στις διαπιστώσεις αρμόδιων αρχών.

- 130 Στο πλαίσιο της κοινής θέσης 2001/931, εγκαθιδρύθηκε ένα είδος ειδικής συνεργασίας μεταξύ των αρχών των κρατών μελών και των ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων, η οποία συνεπάγεται, για το Συμβούλιο, την υποχρέωση να στηρίζεται, κατά το μέτρο του δυνατού, στην εκτίμηση των αρμόδιων εθνικών αρχών (πρβλ. αποφάσεις της 23ης Οκτωβρίου 2008, *People's Mojahedin Organization of Iran* κατά Συμβουλίου, T-256/07, EU:T:2008:461, σκέψη 133, και της 4ης Δεκεμβρίου 2008, *People's Mojahedin Organization of Iran* κατά Συμβουλίου, T-284/08, EU:T:2008:550, σκέψη 53).
- 131 Κατ' αρχήν, δεν εναπόκειται στο Συμβούλιο να αποφανθεί επί του σεβασμού των θεμελιωδών δικαιωμάτων του ενδιαφερομένου από τις αρχές των κρατών μελών, καθόσον η εξουσία αυτή ανήκει στα αρμόδια εθνικά δικαστήρια (πρβλ. απόφαση της 11ης Ιουλίου 2007, *Sison* κατά Συμβουλίου, T-47/03, μη δημοσιευθείσα, EU:T:2007:207, σκέψη 168).
- 132 Μόνον κατ' εξαίρεση, όταν ο προσφεύγων αμφισβητεί, βάσει συγκεκριμένων στοιχείων, ότι αρχές των κρατών μελών σεβάστηκαν τα θεμελιώδη δικαιώματα, πρέπει το Γενικό Δικαστήριο να εξακριβώνει ότι αυτά έγιναν όντως σεβαστά [βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 25ης Ιουλίου 2018, *Minister for Justice and Equality* (Ελλείψεις του δικαστικού συστήματος), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, σκέψη 36].
- 133 Αντιθέτως, όταν εμπλέκονται αρχές τρίτου κράτους, το Συμβούλιο οφείλει, όπως επισημάνθηκε στις σκέψεις 85 και 86 ανωτέρω, να εξακριβώνει αυτεπαγγέλτως ότι πράγματι τηρήθηκαν οι εγγυήσεις αυτές και να αιτιολογεί την απόφασή του επί του ζητήματος αυτού.
- *Επί της έλλειψης αποδείξεων ή σοβαρών και αξιόπιστων ενδείξεων προς στήριξη της απόφασης του Home Secretary*
- 134 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο, εφόσον στηρίχθηκε σε διοικητική και όχι σε δικαστική απόφαση, όφειλε να αποδείξει ότι η απόφαση αυτή είχε εκδοθεί «βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων», όπως επιτάσσει το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931.
- 135 Δεδομένου ότι δεν αφορά τον χαρακτηρισμό «απόφασης ληφθείσας από αρμόδιες αρχές» κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, ο οποίος αποτελεί αντικείμενο του υπό κρίση λόγου ακυρώσεως, η επιχειρηματολογία αυτή θα εξετασθεί στο πλαίσιο του δεύτερου και του έκτου λόγου ακυρώσεως κατά το μέρος που αφορούν τις αποδείξεις ή σοβαρές και αξιόπιστες ενδείξεις κατά την έννοια της διάταξης αυτής.
- 136 Λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων που προεκτέθηκαν και με την επιφύλαξη της εξέτασης της επιχειρηματολογίας που μνημονεύεται στη σκέψη 134 ανωτέρω, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί ως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου και του έκτου λόγου ακυρώσεως κατά το μέρος που αφορούν τις αποδείξεις ή σοβαρές και αξιόπιστες ενδείξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931

- 137 Στο πλαίσιο του δεύτερου και του έκτου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το Συμβούλιο όφειλε να παραθέσει, στις αιτιολογικές εκθέσεις που αφορούν τις προσβαλλόμενες πράξεις, τις «σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις» στις οποίες στηρίζονταν οι αποφάσεις των αρμόδιων αρχών. Ασφαλώς, οι αποφάσεις αυτές ανέφεραν πραγματικά περιστατικά. Ωστόσο, τα ανέφεραν με αόριστο και αφηρημένο τρόπο.
- 138 Όπως προκύπτει από τη σκέψη 134 ανωτέρω, στο πλαίσιο του δεύτερου λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα θεωρεί επιπλέον ότι το Συμβούλιο δεν παρέχει καμία απόδειξη όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά που μνημονεύονται στις προσβαλλόμενες πράξεις.

- 139 Λαμβανομένης υπόψη της κρίσης στη σκέψη 105 ανωτέρω, ο λόγος αυτός πρέπει να εξετασθεί μόνον κατά το μέρος που αφορά την απόφαση του Home Secretary.
- 140 Συναφώς, πρέπει να επισημανθεί ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, της κοινής θέσης 2001/931, οι κατάλογοι δέσμευσης κεφαλαίων καταρτίζονται βάσει συγκεκριμένων πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου τα οποία δείχνουν ότι έχει ληφθεί απόφαση από αρμόδια αρχή έναντι συγκεκριμένων προσώπων, ομάδων και οντοτήτων, είτε πρόκειται για έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής δίωξης για τρομοκρατική πράξη ή απόπειρα ή συμμετοχή ή διευκόλυνση μιας τέτοιας πράξης «βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων» είτε πρόκειται για καταδίκη για τέτοιες πράξεις.
- 141 Από την όλη οικονομία της διάταξης αυτής προκύπτει ότι η υποχρέωση την οποία έχει το Συμβούλιο να εξακριβώσει, πριν εγγράψει το όνομα προσώπων ή οντοτήτων στους καταλόγους δέσμευσης κεφαλαίων στηριζόμενο σε αποφάσεις αρμόδιων αρχών, ότι οι αποφάσεις αυτές εκδόθηκαν «βάσει σοβαρών και αξιόπιστων αποδείξεων ή ενδείξεων» αφορά μόνον τις αποφάσεις για την έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής δίωξης και όχι τις καταδικαστικές αποφάσεις.
- 142 Η ως άνω διάκριση μεταξύ των δύο αυτών ειδών αποφάσεων οφείλεται στην εφαρμογή της αρχής της καλόπιστης συνεργασίας μεταξύ των θεσμικών οργάνων και των κρατών μελών, αρχής στην οποία εντάσσεται η λήψη περιοριστικών μέτρων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και βάσει της οποίας το Συμβούλιο πρέπει να στηρίζει την εγγραφή τρομοκρατών ή τρομοκρατικών οντοτήτων στους καταλόγους δέσμευσης κεφαλαίων σε αποφάσεις εκδοθείσες από τις εθνικές αρχές, χωρίς να οφείλει ή ούτε καν να μπορεί να τις θέσει εν αμφιβόλω.
- 143 Ορισθείσα κατ' αυτόν τον τρόπο, η αρχή της καλόπιστης συνεργασίας έχει εφαρμογή επί των εθνικών καταδικαστικών αποφάσεων, με αποτέλεσμα το Συμβούλιο να μην οφείλει να εξακριβώσει, πριν εγγράψει το όνομα προσώπων ή οντοτήτων στους καταλόγους δέσμευσης κεφαλαίων, ότι οι αποφάσεις αυτές στηρίζονται σε αποδείξεις ή σοβαρές και αξιόπιστες ενδείξεις και να πρέπει να επαφίεται, συναφώς, στην εκτίμηση που πραγματοποιήθηκε από την εθνική αρχή.
- 144 Όσον αφορά τις εθνικές αποφάσεις για την έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής δίωξης, αυτές τοποθετούνται, ως εκ της φύσεώς τους, στην αφετηρία ή εντός μιας διαδικασίας που δεν έχει ακόμη περατωθεί. Για να διασφαλισθεί ο αποτελεσματικός χαρακτήρας της καταπολέμησης της τρομοκρατίας, κρίθηκε χρήσιμο να μπορεί το Συμβούλιο, για να λάβει περιοριστικά μέτρα, να στηρίζεται σε τέτοιες αποφάσεις, έστω και αν αυτές έχουν χαρακτήρα απλώς προπαρασκευαστικό, προβλεπόμενου παράλληλα, για να διασφαλισθεί η προστασία των προσώπων τα οποία αφορούν οι διαδικασίες αυτές, ότι η χρήση αυτή υπόκειται στην εκ μέρους του Συμβουλίου εξακρίβωση ότι οι αποφάσεις στηρίζονται σε αποδείξεις ή σοβαρές και αξιόπιστες ενδείξεις.
- 145 Εν προκειμένω, η απόφαση του Home Secretary είναι οριστική υπό την έννοια ότι δεν θα την ακολουθήσει έρευνα. Επιπλέον, αντικείμενό της είναι η απαγόρευση της προσφεύγουσας στο Ηνωμένο Βασίλειο με ποινικές συνέπειες για τα πρόσωπα που έχουν, εκ του σύνεγγυς ή μακρόθεν, σχέση μαζί της.
- 146 Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόφαση του Home Secretary δεν είναι απόφαση έναρξης ανακριτικών πράξεων ή ποινικής δίωξης, αλλά πρέπει να εξομοιωθεί με καταδικαστική απόφαση, οπότε, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, το Συμβούλιο δεν ήταν υποχρεωμένο να αναφέρει, στην αιτιολογική έκθεση που αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις, τις αποδείξεις και τις σοβαρές ενδείξεις στις οποίες βασίστηκε η απόφαση της αρχής αυτής.
- 147 Συναφώς, το γεγονός ότι ο Home Secretary αποτελεί διοικητική αρχή στερείται σημασίας, δεδομένου ότι, όπως προκύπτει από τις σκέψεις 114 και 115 ανωτέρω, οι αποφάσεις του είναι δεκτικές ένδικης προσφυγής και, ως εκ τούτου, πρέπει να γίνει δεκτό ότι αποτελεί το ισοδύναμο δικαστικής αρχής.

- 148 Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Συμβούλιο ότι δεν ανέφερε, στις αιτιολογικές εκθέσεις που αφορούν τις προσβαλλόμενες πράξεις, «τις σοβαρές και αξιόπιστες αποδείξεις ή ενδείξεις» στις οποίες στηρίχθηκε η απόφαση του Home Secretary.
- 149 Δεδομένου ότι δεν υπήρχε υποχρέωση μνείας των πραγματικών περιστατικών, a fortiori δεν υπήρχε υποχρέωση απόδειξής τους.
- 150 Επομένως, ο δεύτερος και ο έκτος λόγος ακυρώσεως, κατά το μέρος που αφορούν τις αποδείξεις ή σοβαρές και αξιόπιστες ενδείξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, πρέπει να απορριφθούν.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται πολλαπλή πλάνη περί το υποστατό των πραγματικών περιστατικών

- 151 Η προσφεύγουσα διατυπώνει επικρίσεις όσον αφορά τα πραγματικά περιστατικά που το Συμβούλιο αναφέρει στις αιτιολογικές εκθέσεις οι οποίες αφορούν τις προσβαλλόμενες πράξεις, επειδή αυτά εκτίθενται με υπερβολικά αόριστο τρόπο, δεν είναι αποδεδειγμένα και είναι σε υπερβολικό βαθμό παλαιά ώστε να δικαιολογούν τη διατήρηση της εγγραφής του ονόματός της στους επίμαχους καταλόγους.
- 152 Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να εξετασθεί μόνον κατά το μέρος που αφορά τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίχθηκε το Συμβούλιο για να διατηρήσει το όνομα της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους. Συγκεκριμένα, όπως προκύπτει από την εξέταση του προηγούμενου λόγου ακυρώσεως, δεν υφίσταται υποχρέωση μνείας, στις προσβαλλόμενες αποφάσεις, των πραγματικών περιστατικών επί των οποίων στηρίχθηκε η απόφαση του Home Secretary.
- 153 Όσον αφορά τη διατήρηση της εγγραφής του ονόματος της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους, στο σημείο 7 της αιτιολογικής έκθεσης η οποία αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις το Συμβούλιο επισήμανε ότι, εν προκειμένω, οι αποφάσεις των αρμόδιων αρχών επί των οποίων στηρίχθηκε για την αρχική εγγραφή στους καταλόγους παρέμεναν σε ισχύ.
- 154 Από τη νομολογία προκύπτει ότι, όταν μεσολάβησε μεγάλο χρονικό διάστημα μεταξύ της εθνικής απόφασης που χρησίμευσε ως βάση για την αρχική εγγραφή και της έκδοσης των πράξεων για τη διατήρηση της εγγραφής αυτής, το Συμβούλιο δεν μπορεί να περιοριστεί, για να συναγάγει ότι εξακολουθεί να υφίσταται κίνδυνος ανάμειξης του συγκεκριμένου προσώπου ή της συγκεκριμένης οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, να διαπιστώσει ότι η εν λόγω απόφαση παραμένει σε ισχύ, αλλά πρέπει να προβεί σε επικαιροποιημένη αξιολόγηση της κατάστασης, λαμβάνοντας υπόψη πιο πρόσφατα πραγματικά στοιχεία που αποδεικνύουν ότι ο εν λόγω κίνδυνος εξακολουθεί να υφίσταται (πρβλ. αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψεις 54 και 55, και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, σκέψεις 32 και 33).
- 155 Από τη μνημονευόμενη στη σκέψη 154 ανωτέρω νομολογία προκύπτει επίσης ότι τα πιο πρόσφατα πραγματικά στοιχεία που στηρίζουν τη διατήρηση του ονόματος προσώπου ή οντότητας στους καταλόγους δέσμευσης κεφαλαίων μπορούν να προέρχονται από άλλες πηγές εκτός των εθνικών αποφάσεων τις οποίες έχουν εκδώσει αρμόδιες αρχές (πρβλ. αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 72, και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, σκέψη 50).
- 156 Εν προκειμένω, η αρχική απόφαση του Home Secretary χρονολογείται από το 2001, ενώ οι προσβαλλόμενες πράξεις εκδόθηκαν από τον Ιούλιο του 2016 έως τον Ιούλιο του 2018.

- 157 Λαμβανομένου υπόψη του μεγάλου χρονικού διαστήματος που μεσολάβησε από την αρχική απόφαση του Home Secretary έως την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, το οποίο κυμαίνεται από δεκαπέντε έως δεκαεπτά έτη, το Συμβούλιο δεν μπορούσε, κατ' εφαρμογήν της νομολογίας που υπομνήσθηκε στη σκέψη 154 ανωτέρω, να περιοριστεί να διαπιστώσει ότι η απόφαση του Home Secretary είχε διατηρηθεί σε ισχύ, χωρίς να μνημονεύσει πιο πρόσφατα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι ο κίνδυνος ανάμειξης της προσφεύγουσας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες εξακολουθούσε να υφίσταται.
- 158 Όσον αφορά τα στοιχεία αυτά, πρώτον, στο σημείο 16 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής έκθεσης η οποία αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις, το Συμβούλιο ανέφερε, σχετικά με τη διαδικασία επανεξέτασης που διεξήχθη το 2013 στο Ηνωμένο Βασίλειο, τα εξής:
- «Τον Νοέμβριο του 2013, ο Home Secretary κατέληξε στο συμπέρασμα, βάσει των διαθέσιμων αποδεικτικών στοιχείων, ότι η ομάδα εμπλεκόταν με άλλον τρόπο στην τρομοκρατία, καθόσον διέθετε όπλα και παρέμενε αποφασισμένη να κάνει χρήση βίας για να επιτύχει τον σκοπό σύστασης ισλαμικού κράτους [...]».
- 159 Κατά την προσφεύγουσα, η κατάσταση αυτή είναι υπερβολικά αόριστη για να δικαιολογήσει τη διατήρηση της εγγραφής του ονόματός της στους επίμαχους καταλόγους.
- 160 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, όσον αφορά τις αποφάσεις δέσμευσης κεφαλαίων, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι τα δικαστήρια της Ένωσης οφείλουν να ελέγχουν, αφενός, αν έχει τηρηθεί η προβλεπόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ υποχρέωση αιτιολόγησης και, αφετέρου, αν η αιτιολογία αυτή είναι τεκμηριωμένη (αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 70, και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, σκέψη 48).
- 161 Όσον αφορά την υποχρέωση αιτιολόγησης, υπενθυμίζεται ότι, κατά πάγια νομολογία, από την επιβαλλόμενη από το άρθρο 296 ΣΛΕΕ αιτιολογία πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου το οποίο εξέδωσε την πράξη, ώστε να καθιστά δυνατό στον μεν ενδιαφερόμενο να γνωρίσει τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη των μέτρων, στο δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του (βλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 162 Η αιτιολογία δεν απαιτείται να προσδιορίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία είναι επαρκής πρέπει να εκτιμάται με γνώμονα όχι μόνον το γράμμα της, αλλά και το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται, καθώς και το σύνολο των κανόνων δικαίου που διέπουν τον σχετικό τομέα (αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 53, και της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-390/08, EU:T:2009:401, σκέψη 82).
- 163 Ειδικότερα, βλαπτική πράξη είναι επαρκώς αιτιολογημένη όταν εκδόθηκε εντός πλαισίου το οποίο είναι γνωστό στον ενδιαφερόμενο και το οποίο του παρέχει τη δυνατότητα να αντιληφθεί το περιεχόμενο του μέτρου που ελήφθη εις βάρος του (αποφάσεις της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 54, και της 14ης Οκτωβρίου 2009, Bank Melli Iran κατά Συμβουλίου, T-390/08, EU:T:2009:401, σκέψη 82).
- 164 Εν προκειμένω, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όταν ανέφερε, στο σημείο 16 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής έκθεσης η οποία αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις, ότι «[η προσφεύγουσα] διέθετε όπλα και παρέμενε αποφασισμένη να κάνει χρήση βίας για να επιτύχει τον σκοπό σύστασης ισλαμικού κράτους», το Συμβούλιο δεν τήρησε την υποχρέωση αιτιολόγησης όπως αυτή ορίστηκε μόλις πιο πάνω.

- 165 Συγκεκριμένα, αφενός, το Συμβούλιο περιορίστηκε, στη δήλωση αυτή, να αναφερθεί, με γενικόλογό τρόπο, σε κατοχή όπλων, χωρίς χρονικό ή τοπικό προσδιορισμό. Αφετέρου, απέδωσε στην προσφεύγουσα πρόθεση την οποία δεν τεκμηρίωσε με κανένα καθορισμένο, ή έστω δυνάμενο να καθοριστεί, πραγματικό στοιχείο.
- 166 Υπό τις συνθήκες αυτές, η προσφεύγουσα αδυνατεί, ως προς το συγκεκριμένο πραγματικό στοιχείο, να προσδιορίσει, έστω με τη βοήθεια των συμφραζομένων, τι προσάπτεται σε αυτήν, ενώ το Γενικό Δικαστήριο βρίσκεται σε μια κατάσταση όπου, για τον ίδιο λόγο, του είναι αδύνατον να ασκήσει τον έλεγχο τον οποίο απαιτεί το Δικαστήριο.
- 167 Επομένως, η αιτιολόγηση του πραγματικού αυτού στοιχείου δεν πληροί τις προϋποθέσεις που επιβάλλει η νομολογία που υπενθυμίστηκε στις σκέψεις 160 έως 163 ανωτέρω.
- 168 Δεύτερον, στο σημείο 18 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής έκθεσης η οποία αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις, το Συμβούλιο απαρίθμησε τα πραγματικά στοιχεία που προέρχονται από «τους διοικητικούς φακέλους (“administrative records”) Gama'a l-Islamiyya του 2010 και του 2003 του Υπουργείου Εξωτερικών», αναφέροντας, στο σημείο 10 του ίδιου παραρτήματος, ότι η πιο πρόσφατη εξέταση του χαρακτηρισμού της προσφεύγουσας ως αλλοδαπής τρομοκρατικής οργάνωσης ολοκληρώθηκε στις 15 Δεκεμβρίου 2010.
- 169 Τα πραγματικά αυτά στοιχεία είναι τα ακόλουθα:
- «[η προσφεύγουσα] ανέλαβε την ευθύνη για την απόπειρα δολοφονίας, τον Ιούνιο του 1995, του Αιγύπτιου Προέδρου Hosni Mubarak»·
 - «το 1997, [η προσφεύγουσα] επιτέθηκε κατά τουριστών στο Λούξορ (Αίγυπτος), προκαλώντας 58 θύματα»·
 - «σε δελτίο του 2006, το [Federal Bureau of Investigation (FBI, ομοσπονδιακό γραφείο ερευνών, Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής)] προειδοποίησε τις αρχές ότι ο Rahman, στέλεχος [της προσφεύγουσας], είχε απευθύνει έκκληση πραγματοποίησης επιθέσεων, ως αντιποίνων, σε περίπτωση που θα απεβίωνε στη φυλακή. Στο δελτίο μνημονεύονταν οι τελευταίες επιθυμίες και η διαθήκη του Rahman όπως έγιναν γνωστές κατά τη διάρκεια συνέντευξης Τύπου της Al-Qaïda το 1998.»
- 170 Όπως προκύπτει από τη νομολογία που υπομνήσθηκε στις σκέψεις 154 και 155 ανωτέρω, τέτοια πραγματικά στοιχεία είναι ικανά να δικαιολογήσουν τη διατήρηση του ονόματος της προσφεύγουσας στον κατάλογο δέσμευσης κεφαλαίων, η δε πηγή προέλευσης των πραγματικών στοιχείων δεν ασκεί επιρροή, δεδομένου ότι, για το Συμβούλιο, κρίσιμο είναι να διαθέτει αρκούντως πρόσφατα στοιχεία για να τεκμηριώσει τη θέση του.
- 171 Από τα ανωτέρω πραγματικά στοιχεία, τα δύο πρώτα είναι προγενέστερα της απόφασης του Home Secretary στην οποία στηρίζεται η αρχική εγγραφή της προσφεύγουσας στον κατάλογο. Ως εκ τούτου, δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη για να δικαιολογηθεί η διατήρηση της εγγραφής αυτής.
- 172 Όσον αφορά το τρίτο πραγματικό στοιχείο, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι αυτό εκτίθεται κατά τρόπο υπερβολικά ασαφή και, ειδικότερα, ότι ο κατονομαζόμενος ως Rahman δεν προσδιορίζεται με σαφήνεια. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι οι δηλώσεις του προσώπου αυτού δεν μπορούν να αποδοθούν στην οργάνωσή της και ότι το πραγματικό αυτό στοιχείο, όπως τα άλλα που μνημονεύονται στις προσβαλλόμενες πράξεις, είναι υπερβολικά παλαιό.
- 173 Συναφώς, υπενθυμίζεται ότι ο βαθμός ακρίβειας της αιτιολογίας που απαιτείται από το Συμβούλιο πρέπει να εκτιμηθεί λαμβανομένων υπόψη του πλαισίου στο οποίο εκδόθηκε η προσβαλλομένη πράξη και της ενδεχόμενης γνώσης του πλαισίου αυτού από την προσφεύγουσα. Εν προκειμένω, είναι

- πασίδηλο ότι ο Omar Abdel Rahman ήταν στέλεχος της προσφεύγουσας, ότι φυλακίστηκε στις Ηνωμένες Πολιτείες το 1993, κατόπιν επιθέσεων στο αμερικανικό έδαφος, και ότι παρέμεινε φυλακισμένος έως τον θάνατό του το 2017.
- 174 Λαμβανομένου υπόψη αυτού του γνωστού πλαισίου, πρέπει να θεωρηθεί ότι το πραγματικό αυτό στοιχείο περιγράφηκε με αρκούντως ακριβή τρόπο ώστε να τηρηθεί η υποχρέωση αιτιολόγησης.
- 175 Ειδικότερα, ο κατονομαζόμενος ως Rahman ευχερώς μπορούσε να προσδιοριστεί και δεν ήταν παράλογο, λόγω της θέσης του, να αποδοθούν οι δηλώσεις του στην προσφεύγουσα.
- 176 Εντούτοις, το πραγματικό αυτό στοιχείο δεν αρκεί για να δικαιολογήσει, από μόνο του, τη διατήρηση του ονόματος της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους.
- 177 Συγκεκριμένα, η συνέντευξη Τύπου κατά την οποία δημοσιοποιήθηκαν οι τελευταίες επιθυμίες του Rahman έλαβε χώρα το 1998 και, επομένως, είναι προγενέστερη της απόφασης του Home Secretary, η οποία εκδόθηκε το 2001. Εξάλλου, το δελτίο του FBI δημοσιοποιήθηκε το 2006, ήτοι δέκα έτη πριν από την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων.
- 178 Η ως άνω ανάλυση αμφισβητείται από το Συμβούλιο, κατά το οποίο το Γενικό Δικαστήριο δεν μπορεί να ασκήσει τον έλεγχο, που περιγράφεται στη σκέψη 160 ανωτέρω, επί των πραγματικών στοιχείων που παρατίθενται στην αιτιολογική έκθεση η οποία αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις, επειδή αυτά προέρχονται από αποφάσεις εκδοθείσες από αρμόδιες εθνικές αρχές στο πλαίσιο της επανεξέτασης των αποφάσεων που εξέδωσαν, αρχικώς, οι αρχές αυτές για να προβούν στην αρχική εγγραφή της προσφεύγουσας.
- 179 Κατά το Συμβούλιο, αυτές οι αποφάσεις επανεξέτασης πρέπει να εξομοιωθούν με τις προβλεπόμενες στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931 και, ως εκ τούτου, τα πραγματικά στοιχεία στα οποία στηρίζονται οι αποφάσεις αυτές δεν πρέπει να ελεγχθούν από το Γενικό Δικαστήριο όσον αφορά την αιτιολογία και τη βασιμότητα των εν λόγω αποφάσεων, ακόμη και όταν αυτές αμφισβητούνται.
- 180 Το επιχείρημα αυτό είναι ουσία και νόμω αβάσιμο.
- 181 Πρώτον, όσον αφορά τα πραγματικά στοιχεία που μνημονεύονται στο σημείο 16 του παραρτήματος Α της αιτιολογικής έκθεσης η οποία αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις, διαπιστώνεται, ευθύς εξαρχής, ότι, στο πλαίσιο ερωτήσεων που έθεσε το Γενικό Δικαστήριο, το Συμβούλιο ανέφερε ότι, τον Νοέμβριο του 2013, η απόφαση του Home Secretary επανεξετάστηκε από την επιφορτισμένη με την επανεξέταση των απαγορεύσεων διυπουργική ομάδα. Εντούτοις, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, το Συμβούλιο αναγνώρισε, ρητώς, ότι η επανεξέταση αυτή δεν είχε καταλήξει στην έκδοση, από τις αρχές του Ηνωμένου Βασιλείου, ειδικής πράξης δυνάμενης να προσκομιστεί στο Γενικό Δικαστήριο. Κατά συνέπεια, δεν υφίσταται απόφαση η οποία μπορεί να εξομοιωθεί με απόφαση αρμόδιας αρχής κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931.
- 182 Εξάλλου, όσον αφορά τα πραγματικά στοιχεία που μνημονεύονται στο σημείο 18 του παραρτήματος Β της αιτιολογικής έκθεσης η οποία αφορά τις προσβαλλόμενες πράξεις, επισημαίνεται ότι δεν αποδείχθηκε συγκεκριμένος σύνδεσμος με απόφαση επανεξέτασης εκδοθείσα στις Ηνωμένες Πολιτείες. Συγκεκριμένα, στο σημείο 18, απλώς μνημονεύονται πραγματικά στοιχεία τα οποία έχουν διαπιστωθεί σε «administrative records», χωρίς να διευκρινίζεται το καθεστώς τους ως προς την επανεξέταση που μνημονεύεται στο σημείο 10 του ίδιου παραρτήματος, η δε ημερομηνία που αποδίδεται σε ένα από αυτά τα «records» δεν αντιστοιχεί με αυτήν της εν λόγω επανεξέτασης.

- 183 Επιπλέον, υπενθυμίζεται ότι οι αμερικανικές αποφάσεις που μνημονεύει το Συμβούλιο στις προσβαλλόμενες πράξεις δεν μπορούν να αποτελέσουν έρεισμα για τις τελευταίες, δεδομένου ότι το Συμβούλιο δεν εξακρίβωσε, στην αιτιολογική έκθεση, ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, ικανοποιούνται οι απαιτήσεις που συνδέονται με τον σεβασμό των δικαιωμάτων άμυνας.
- 184 Από τα διάφορα αυτά στοιχεία προκύπτει ότι το Συμβούλιο δεν μπορεί να επικαλεστεί εθνικές αποφάσεις επανεξέτασης που να πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931.
- 185 Δεύτερον, ακόμη και αν η επανεξέταση των αποφάσεων των αρμόδιων αρχών που αποτέλεσαν τη βάση για την αρχική εγγραφή ήταν αντικείμενο αποφάσεων που πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, ούτως ή άλλως, οι αποφάσεις αυτές δεν θα θεμελιώναν μια πρώτη εγγραφή κατά την έννοια της διάταξης αυτής, αλλά μια απόφαση διατήρησης εγγραφής κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 6, της ίδιας κοινής θέσης.
- 186 Πάντως, το Δικαστήριο έχει κρίνει ότι, στο πλαίσιο προσφυγής ασκηθείσας κατά απόφασης διατήρησης εγγραφής, το ενδιαφερόμενο πρόσωπο ή η ενδιαφερόμενη οντότητα μπορεί να αμφισβητήσει το σύνολο των στοιχείων επί των οποίων στηρίχθηκε το Συμβούλιο προκειμένου να αποδείξει ότι εξακολουθεί να υφίσταται ο κίνδυνος ανάμειξης του εν λόγω προσώπου ή της εν λόγω οντότητας σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, ανεξαρτήτως του αν τα στοιχεία αυτά αντλούνται από εθνική απόφαση εκδοθείσα από αρμόδια αρχή ή από άλλες πηγές (αποφάσεις της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά LTTE, C-599/14 P, EU:C:2017:583, σκέψη 71, και της 26ης Ιουλίου 2017, Συμβούλιο κατά Hamas, C-79/15 P, EU:C:2017:584, σκέψη 49).
- 187 Επομένως, η περίπτωση ότι τα πραγματικά στοιχεία που μνημονεύονται στο σημείο 16 του παραρτήματος Α και στο σημείο 18 του παραρτήματος Β των αιτιολογικών εκθέσεων των προσβαλλομένων πράξεων θα μπορούσαν να αποτελούν τη βάση πιο πρόσφατων αποφάσεων εθνικών αρχών, οι οποίες πληρούν τις προϋποθέσεις του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931, δεν θα αναιρούσε το δικαίωμα, της προσφεύγουσας, να επικρίνει την αιτιολογία τους και να αμφισβητήσει τη βασιμότητά τους ούτε την υποχρέωση, του Γενικού Δικαστηρίου, να τις ελέγξει, σύμφωνα με τη νομολογία που υπομνήσθηκε στη σκέψη 160 ανωτέρω.
- 188 Επομένως, στις σκέψεις 161 έως 177 ανωτέρω, όντως πρέπει να εξετασθούν η αιτιολογία και το υποστατό των πραγματικών στοιχείων που επικαλέστηκε το Συμβούλιο για τη διατήρηση της εγγραφής του ονόματος της προσφεύγουσας στους καταλόγους δέσμευσης κεφαλαίων, έστω και αν προέρχονται από εθνική απόφαση επανεξέτασης.
- 189 Στο πέρας της εξέτασης αυτής, πρέπει να θεωρηθεί, εν προκειμένω, ότι τα πραγματικά στοιχεία που μνημονεύει το Συμβούλιο στις αιτιολογικές εκθέσεις οι οποίες αφορούν τις προσβαλλόμενες πράξεις δεν μπορούν να δικαιολογήσουν τη διατήρηση του ονόματος της προσφεύγουσας στους επίμαχους καταλόγους.
- 190 Συνεπώς, πρέπει να γίνει δεκτό ότι ο τρίτος λόγος ακυρώσεως είναι βάσιμος.
- 191 Ωστόσο, το Γενικό Δικαστήριο κρίνει σκόπιμο να συνεχίσει με την εξέταση του όγδοου λόγου ακυρώσεως.

Επί του ογδού λόγου ακυρώσεως με τον οποίο προβάλλεται μη κύρωση των αιτιολογικών εκθέσεων των προσβαλλομένων πράξεων

- ¹⁹² Στο δικόγραφο της προσφυγής, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις που αφορούν τις προσβαλλόμενες πράξεις, οι οποίες εκθέσεις διαβιβάστηκαν στη δικηγόρο της με τα έγγραφα του Συμβουλίου της 26ης Μαΐου και 13ης Ιουλίου 2016, της 30ής Ιανουαρίου και 7ης Αυγούστου 2017 καθώς και της 22ας Μαρτίου και 31ης Ιουλίου 2018, δεν είχαν υπογραφεί από τον πρόεδρο του θεσμικού αυτού οργάνου και, επομένως, δεν είχαν κυρωθεί, όπως επιτάσσει το άρθρο 15 του εσωτερικού κανονισμού του εν λόγω θεσμικού οργάνου, όπως αυτός θεσπίστηκε με την απόφαση 2009/937/ΕΕ της 1ης Δεκεμβρίου 2009 (ΕΕ 2009, L 325, σ. 35).
- ¹⁹³ Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ελλείψει της κύρωσης αυτής, δεν μπορεί να είναι βέβαιη ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις που της διαβιβάστηκαν αντιστοιχούν πλήρως με εκείνες που εξέδωσε το Συμβούλιο και ότι αναπαρήχθησαν στο σύνολό τους χωρίς καμία μεταβολή μετά την έκδοσή τους.
- ¹⁹⁴ Συναφώς, η προσφεύγουσα παρατηρεί ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις που της κοινοποιήθηκαν με έγγραφο της 26ης Μαΐου 2016 έφεραν όλες την ημερομηνία 24 Μαΐου 2016, πράγμα που σημαίνει ότι υπέστησαν μεταβολές, τουλάχιστον όσον αφορά την ημερομηνία τους, δεδομένου ότι εκδόθηκαν σε διαφορετικούς χρόνους, χωρίς να μπορεί να καθοριστεί αν η μεταβολή αυτή είναι η μόνη που επήλθε σε αυτές.
- ¹⁹⁵ Προκαταρκτικώς, διαπιστώνεται ότι ο υπό κρίση λόγος ακυρώσεως είναι πλήρως λυσιτελής μόνον ως προς τις αιτιολογικές εκθέσεις που αφορούν τις προσβαλλόμενες πράξεις. Ως εκ τούτου, οι αιτιολογικές εκθέσεις που κοινοποιήθηκαν με το έγγραφο της 26ης Μαΐου 2016, οι οποίες αφορούν πράξεις προγενέστερες των προσβαλλομένων, δεν μπορούν να ληφθούν υπόψη.
- ¹⁹⁶ Επί της ουσίας, υπενθυμίζεται ότι το άρθρο 297, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ ορίζει τα εξής:
- «Οι μη νομοθετικές πράξεις που εκδίδονται υπό μορφή κανονισμών, οδηγιών και αποφάσεων, όταν δεν καθορίζουν τους αποδέκτες τους, υπογράφονται από τον πρόεδρο του θεσμικού οργάνου που τις εξέδωσε.»
- ¹⁹⁷ Επιπλέον, το άρθρο 15 του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου προβλέπει τα εξής:
- «Τα κείμενα των πράξεων [...] που εκδίδει το Συμβούλιο υπογράφονται από τον εκάστοτε πρόεδρο κατά την έκδοσή τους και από τον γενικό γραμματέα. Ο γενικός γραμματέας μπορεί να εξουσιοδοτεί τους γενικούς διευθυντές της Γενικής Γραμματείας να υπογράφουν αντ' αυτού.»
- ¹⁹⁸ Στην απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψη 75), την οποία επικαλέστηκε η προσφεύγουσα, το Δικαστήριο έκρινε, σχετικά με απόφαση εκδοθείσα από την Επιτροπή, ότι η προβλεπόμενη από τον εσωτερικό κανονισμό του θεσμικού αυτού οργάνου κύρωση των αποφάσεών του δεν μπορούσε να θεωρηθεί τυπική απλώς διαδικασία που αποσκοπεί στην εξασφάλιση της μνήμης της Επιτροπής, αλλά έχει ως σκοπό την κατοχύρωση της ασφάλειας δικαίου παγιώνοντας, στις γλώσσες που είναι αυθεντικό, το κείμενο που εγκρίθηκε από το σώμα των επιτρόπων.
- ¹⁹⁹ Κατά το Δικαστήριο, η προβλεπόμενη από τον εσωτερικό κανονισμό της Επιτροπής κύρωση παρέχει τη δυνατότητα να εξακριβωθεί, σε περίπτωση αμφισβήτησης, αν τα κοινοποιηθέντα ή δημοσιευθέντα κείμενα αντιστοιχούν πλήρως με το κείμενο που εγκρίθηκε από το θεσμικό όργανο και, ως εκ τούτου, με τη βούληση του συντάκτη τους (απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψη 75).

- 200 Επομένως, κατά το Δικαστήριο, η κύρωση που απαιτείται από τον εσωτερικό κανονισμό της Επιτροπής συνιστά ουσιώδη τύπο, κατά την έννοια του άρθρου 263 ΣΛΕΕ, κατά της παράβασης του οποίου χωρεί προσφυγή ακυρώσεως (απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψη 76).
- 201 Οι κανόνες αυτοί, οι οποίοι διατυπώθηκαν στην απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ. (C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψεις 75 και 76), σχετικά με πράξεις της Επιτροπής, πρέπει να εφαρμόζονται στις πράξεις του Συμβουλίου.
- 202 Συγκεκριμένα, όπως για τις πράξεις της Επιτροπής, η αρχή της ασφάλειας δικαίου επιβάλλει να διαθέτουν οι τρίτοι ένα μέσο να εξακριβώνουν ότι οι πράξεις του Συμβουλίου που κοινοποιήθηκαν ή δημοσιεύθηκαν αντιστοιχούν με εκείνες που εκδόθηκαν.
- 203 Αυτό ισχύει έστω και αν, αντιθέτως προς την Επιτροπή, το Συμβούλιο δεν συνιστά σώμα. Συγκεκριμένα, στην απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), το Δικαστήριο στηρίχθηκε, για να δικαιολογήσει την υποχρέωση κύρωσης των πράξεων, ειδικά στην ανάγκη κατοχύρωσης της ασφάλειας δικαίου, παρέχοντας τη δυνατότητα να εξακριβωθεί, σε περίπτωση αμφισβήτησης, αν τα κοινοποιηθέντα ή δημοσιευθέντα κείμενα αντιστοιχούν πλήρως με το κείμενο που εγκρίθηκε από το θεσμικό όργανο. Πάντως, η ασφάλεια δικαίου είναι γενική αρχή του δικαίου η οποία έχει εφαρμογή επί όλων των θεσμικών οργάνων, ανεξαρτήτως της φύσης τους, ιδίως όταν, όπως συμβαίνει εν προκειμένω, εκδίδουν πράξεις οι οποίες προορίζονται να παραγάγουν αποτελέσματα στην έννομη κατάσταση νομικών ή φυσικών προσώπων.
- 204 Επιπλέον, όπως όσον αφορά την Επιτροπή, οι πράξεις του Συμβουλίου υπόκεινται, ιδίως δυνάμει του άρθρου 215 ΣΛΕΕ, σε κανόνες πλειοψηφίας, των οποίων η τήρηση πρέπει να μπορεί να ελεγχθεί.
- 205 Εν προκειμένω, δεν αμφισβητείται ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις που αφορούν τις προσβαλλόμενες πράξεις, οι οποίες εκθέσεις διαβιβάστηκαν στην προσφεύγουσα, δεν είναι υπογεγραμμένες, αλλά αυτές καθεαυτές έχουν τη μορφή δακτυλογραφημένων εγγράφων χωρίς κεφαλίδα και χωρίς καμία μνεία, ούτε καν ημερομηνία, η οποία θα παρείχε τη δυνατότητα να προσδιοριστούν ως πράξεις του Συμβουλίου και να καθοριστεί η ημερομηνία έκδοσής τους.
- 206 Με το υπόμνημά του αντικρούσεως, το Συμβούλιο εξέθεσε ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις που κοινοποιήθηκαν στην προσφεύγουσα προέρχονταν από τα σημειώματα που απεστάλησαν στην Επιτροπή των Μονίμων Αντιπροσώπων (στο εξής: EMA) πριν από την έγκριση των προσβαλλομένων πράξεων από το Συμβούλιο σύμφωνα με την εφαρμοστέα διαδικασία. Το Συμβούλιο προσκόμισε, επιπλέον, το παράρτημα Β 25, το οποίο περιείχε:
- το σημείωμα 10272/16 που απεστάλη στην EMA στις 17 Ιουνίου 2016, στο οποίο ήταν προσαρτημένη η αιτιολογική έκθεση που αφορά τις πράξεις του Ιουλίου του 2016·
 - την προσωρινή ημερήσια διάταξη της 2591ης συνεδρίασης της EMA της 21ης και 22ας Ιουνίου 2016· στο σημείο 25 της προσωρινής ημερήσιας διάταξης της συνεδρίασης της EMA της 21ης Ιουνίου 2016 περιλαμβάνονταν, στα σημεία «I», τα σχέδια των πράξεων του Ιουλίου του 2016 με παραπομπή στο σημείωμα 10272/16 καθώς και σε άλλα έγγραφα·
 - την ημερήσια διάταξη της 3480ής συνόδου του Συμβουλίου της 12ης Ιουλίου 2016, σχετικά με τα σημεία Α· στο σημείο 21 της ημερήσιας αυτής διάταξης μνημονεύονταν τα σχέδια των πράξεων του Ιουλίου του 2016 με παραπομπή στο σημείωμα 10272/16 και στα έγγραφα που μνημονεύονταν στην ημερήσια διάταξη της EMA καθώς και σε άλλα έγγραφα.

- 207 Με μέτρο οργάνωσης της διαδικασίας, το Γενικό Δικαστήριο ζήτησε, στις 29 Ιουνίου 2018, από το Συμβούλιο να του κοινοποιήσει τις προσβαλλόμενες πράξεις, υπογεγραμμένες σύμφωνα με το άρθρο 297, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, ΣΛΕΕ και το άρθρο 15 του δικού του εσωτερικού κανονισμού.
- 208 Στις 20 Ιουλίου 2018, το Συμβούλιο διαβίβασε στο Γενικό Δικαστήριο τις προσβαλλόμενες πράξεις, χρονολογημένες και υπογεγραμμένες από τον πρόεδρό του και τον γενικό γραμματέα του, χωρίς όμως οι πράξεις αυτές να περιέχουν την αιτιολογική έκθεση που δικαιολογούσε την έκδοσή τους.
- 209 Τελικά, το Συμβούλιο αναγνώρισε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση, ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις που αφορούν τις προσβαλλόμενες πράξεις δεν είχαν υπογραφεί από τον πρόεδρό του και τον γενικό γραμματέα του.
- 210 Συναφώς, προκύπτει ότι, κατά την έκδοση των προσβαλλομένων πράξεων, δεν τηρήθηκε ουσιώδης τύπος και ότι, ως εκ τούτου, οι προσβαλλόμενες πράξεις πρέπει να ακυρωθούν.
- 211 Το Συμβούλιο αμφισβητεί την ανάλυση αυτή.
- 212 Πρώτον, το Συμβούλιο αναφέρει ότι οι πράξεις υπογράφηκαν όπως προβλέπει ο εσωτερικός κανονισμός και ότι μόνον οι αιτιολογικές εκθέσεις δεν φέρουν υπογραφή. Δεδομένου ότι ο τύπος τηρήθηκε για τις πράξεις, αυτές δεν πρέπει να ακυρωθούν.
- 213 Συναφώς, επισημαίνεται ότι το επιχείρημα του Συμβουλίου συνεπάγεται διαχωρισμό των πράξεων από την αιτιολογία τους, ο οποίος δεν μπορεί να γίνει δεκτός.
- 214 Κατ' εφαρμογήν του άρθρου 296 ΣΛΕΕ, οι πράξεις που εκδίδει το Συμβούλιο πρέπει να είναι αιτιολογημένες, η δε διάταξη αυτή επιβάλλει, κατά πάγια νομολογία, να εκθέτει το θεσμικό όργανο τους λόγους που το οδήγησαν να τις εκδώσει, κατά τέτοιον τρόπο ώστε να καθιστά δυνατό στον μεν ενδιαφερόμενο να γνωρίσει τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη των μέτρων, στο δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκήσει τον έλεγχό του (πρβλ. απόφαση της 15ης Νοεμβρίου 2012, Συμβούλιο κατά Bamba, C-417/11 P, EU:C:2012:718, σκέψη 50 και εκεί μνημονευόμενη νομολογία).
- 215 Το διατακτικό μιας πράξης μπορεί να γίνει κατανοητό και η έκταση εφαρμογής της μπορεί να οριοθετηθεί μόνον υπό το πρίσμα της αιτιολογίας της. Δεδομένου ότι το διατακτικό και η αιτιολογία αποτελούν αδιαίρετο σύνολο (αποφάσεις της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ., C-137/92 P, EU:C:1994:247, σκέψη 67, και της 18ης Ιανουαρίου 2005, Confédération Nationale du Crédit Mutuel κατά Επιτροπής, T-93/02, EU:T:2005:11, σκέψη 124), στο θεσμικό όργανο εναπόκειται να εκδώσει/παραθέσει συγχρόνως το μεν και την δε.
- 216 Λαμβανομένων υπόψη των εκτιμήσεων αυτών, δεν είναι δυνατόν να γίνει οποιαδήποτε διάκριση μεταξύ της αιτιολογίας και του διατακτικού πράξης, για την εφαρμογή των διατάξεων που απαιτούν την κύρωσή της. Όταν, όπως εν προκειμένω, η πράξη και η αιτιολογική έκθεση περιέχονται σε χωριστά έγγραφα, πρέπει να κυρωθούν τόσο η μεν όσο και η δε, όπως απαιτούν οι διατάξεις αυτές, χωρίς η ύπαρξη υπογραφής σε μία εξ αυτών να μπορεί δημιουργήσει, μαχητό ή αμάχητο, τεκμήριο ότι κυρώθηκε και η άλλη.
- 217 Δεύτερον, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι, στην υπό κρίση υπόθεση, το πραγματικό πλαίσιο διαφέρει από εκείνο της υπόθεσης επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση της 15ης Ιουνίου 1994, Επιτροπή κατά BASF κ.λπ. (C-137/92 P, EU:C:1994:247), καθόσον, στην υπό κρίση υπόθεση, οι προσβαλλόμενες πράξεις και οι σχετικές αιτιολογικές εκθέσεις εκδόθηκαν, στο σύνολό τους, από το συγκεκριμένο θεσμικό όργανο.

- 218 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, κατά τη νομολογία, συνιστά παράβαση ουσιώδους τύπου η απλώς και μόνον έλλειψη κύρωσης μιας πράξης, χωρίς να χρειάζεται να αποδειχθεί, επιπλέον, ότι η πράξη έχει άλλο ελάττωμα ή ότι η έλλειψη κύρωσης προκάλεσε ζημία σε εκείνον που την προβάλλει (αποφάσεις της 6ης Απριλίου 2000, Επιτροπή κατά ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, σκέψη 42, και της 6ης Απριλίου 2000, Επιτροπή κατά Solvay, C-287/95 P και C-288/95 P, EU:C:2000:189, σκέψη 46).
- 219 Εν προκειμένω, δεδομένου ότι η αιτιολογική έκθεση δεν κυρώθηκε, δεν τηρήθηκε ουσιώδης τύπος, πράγμα που πρέπει να οδηγήσει στην ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων χωρίς να χρειάζεται να διερευνηθεί αν τα έγγραφα που κοινοποιήθηκαν στην προσφεύγουσα αντιστοιχούν πλήρως με αυτά που εξέδωσε το Συμβούλιο.
- 220 Τρίτον, το Συμβούλιο διατείνεται ότι η νομολογία τού επιβάλλει να διαχωρίζει, στο πλαίσιο της κοινής θέσης 2001/931, τις αιτιολογικές εκθέσεις από τις πράξεις αυτές καθεαυτές. Επομένως, όσον αφορά τα περιοριστικά μέτρα που έλαβε το Συμβούλιο, η τωρινή κατάσταση, στην οποία οι πράξεις είναι υπογεγραμμένες αλλά οι αιτιολογικές εκθέσεις δεν είναι, προκύπτει από αυτή ταύτη τη νομολογία, με αποτέλεσμα να μην μπορεί να του προσαφθεί οποιαδήποτε αιτίαση εν προκειμένω και, ως εκ τούτου, να μην μπορούν να ακυρωθούν οι πράξεις.
- 221 Συναφώς, επισημαίνεται ότι, κατ' εφαρμογήν του άρθρου 296, δεύτερο εδάφιο, ΣΛΕΕ, όλες οι πράξεις πρέπει να αιτιολογούνται και ότι, όπως διευκρινίστηκε στη σκέψη 215 ανωτέρω, το διατακτικό και η αιτιολογία απόφασης αποτελούν αδιαίρετο σύνολο.
- 222 Αληθεύει ότι, λαμβανομένου υπόψη ότι η λεπτομερής δημοσίευση των αιτιάσεων που έγιναν δεκτές εις βάρος των ενδιαφερόμενων προσώπων και οντοτήτων θα μπορούσε να προσκρούει σε επιτακτικούς λόγους γενικού συμφέροντος και να βλάψει τα έννομα συμφέροντά τους, έχει γίνει δεκτό ότι η δημοσίευση στην Επίσημη Εφημερίδα του διατακτικού και γενικής αιτιολογίας των μέτρων δέσμευσης κεφαλαίων επαρκεί, εξυπακουμένου ότι η ειδική και συγκεκριμένη αιτιολογία της απόφασεως αυτής πρέπει να διατυπωθεί και να γνωστοποιηθεί στους ενδιαφερομένους με κάθε άλλον ενδεδειγμένο τρόπο (πρβλ. απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 2006, Organisation des Modjahedines du peuple d'Iran κατά Συμβουλίου, T-228/02, EU:T:2006:384, σκέψη 147).
- 223 Εντούτοις, η ανοχή αυτή αφορά μόνον τη δημοσίευση των πράξεων και όχι τις ίδιες τις πράξεις αυτές και, ως εκ τούτου, την προβλεπόμενη στο άρθρο 15 του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου υποχρέωση υπογραφής τους.
- 224 Τέταρτον, το Συμβούλιο υποστηρίζει ότι η διαδικασία που εφαρμόζεται στη λειτουργία του παρέχει, εν προκειμένω, τη δυνατότητα να ελεγχθεί, με άλλον τρόπο εκτός από την υπογραφή, ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις που απευθύνθηκαν στη δικηγόρο της προσφεύγουσας αντιστοιχούσαν με αυτές που εξέδωσε.
- 225 Το Συμβούλιο θεωρεί ότι εν προκειμένω προσκόμισε την απαιτούμενη απόδειξη όταν, στις 5 Οκτωβρίου 2018, απαντώντας σε ερωτήσεις που του είχε θέσει το Γενικό Δικαστήριο, εξιστόρησε την όλη διαδικασία που είχε ακολουθήσει στο εσωτερικό του για την έκδοση των πράξεων του Ιουλίου του 2016 και κοινοποίησε σειρά εγγράφων σχετικών με τις πράξεις αυτές, εκ των οποίων συνήγαγε ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις που διαβιβάστηκαν στην προσφεύγουσα αντιστοιχούσαν με εκείνες που είχε εγκρίνει.
- 226 Από την επιχειρηματολογία αυτή προκύπτει ότι, κατά το Συμβούλιο, τα θεσμικά όργανα μπορούν να θέτουν σε εφαρμογή μια εναλλακτική της υπογραφής δυνατότητα όταν εκτιμούν ότι αυτό είναι χρήσιμο ή αναγκαίο.
- 227 Ένα τέτοιο επιχείρημα δεν μπορεί να γίνει δεκτό.

- 228 Όταν η Συνθήκη και ο εσωτερικός κανονισμός θεσμικού οργάνου επιβάλλουν σε αυτό να τηρεί καθορισμένο τύπο σε συγκεκριμένο πλαίσιο, το θεσμικό αυτό όργανο δεν μπορεί να αντικαταστήσει την απαίτηση αυτή με πρακτικές που δεν προβλέπονται στους κανόνες που έχουν εφαρμογή σε αυτό. Δεδομένου ότι υπηρετούν μια ένωση δικαίου, τα θεσμικά όργανα, όποια και αν είναι, δεν μπορούν να απαλλαγούν από τους κανόνες που έχουν εφαρμογή σε αυτά.
- 229 Εν πάση περιπτώσει, το Συμβούλιο δεν απέδειξε ότι τρίτος μπορεί να βεβαιωθεί ότι οι αιτιολογικές εκθέσεις που του διαβιβάστηκαν αντιστοιχούν με αυτές που εξέδωσε το Συμβούλιο.
- 230 Λαμβανομένων υπόψη των προεκτεθέντων, πρέπει να γίνουν δεκτοί ο τρίτος και ο όγδοος λόγος ακυρώσεως και να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, κατά το μέρος που αφορούν την προσφεύγουσα, χωρίς να χρειάζεται να εξετασθούν ο τέταρτος, ο πέμπτος και ο έβδομος λόγος ακυρώσεως καθώς και τα σκέλη του έκτου λόγου ακυρώσεως που δεν αφορούν τις αποδείξεις ή σοβαρές και αξιόπιστες ενδείξεις κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσης 2001/931.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 231 Κατά το άρθρο 134, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα εφόσον υπάρχει σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου.
- 232 Δεδομένου ότι το Συμβούλιο ηττήθηκε, πρέπει να φέρει τα δικά του δικαστικά έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το σχετικό αίτημά της.
- 233 Επιπλέον, κατά το άρθρο 138, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας, τα θεσμικά όργανα που παρενέβησαν στη δίκη πρέπει να φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.
- 234 Επομένως, η Επιτροπή πρέπει να φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΓΕΝΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2016/1136 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2016, σχετικά με την ενημέρωση και τροποποίηση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης (ΚΕΠΠΑ) 2015/2430, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2016/1127 του Συμβουλίου, της 12ης Ιουλίου 2016, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού (ΕΕ) 2015/2425, την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2017/154 του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 2017, σχετικά με την ενημέρωση και τροποποίηση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης 2016/1136, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2017/150 του Συμβουλίου, της 27ης Ιανουαρίου 2017, που εφαρμόζει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και καταργεί τον εκτελεστικό κανονισμό 2016/1127, την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2017/1426 του Συμβουλίου, της 4ης Αυγούστου 2017, σχετικά με την

ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και την κατάργηση της απόφασης 2017/154, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2017/1420 του Συμβουλίου, της 4ης Αυγούστου 2017, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2017/150, την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2018/475 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2018, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας, και για την κατάργηση της απόφασης 2017/1426, τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/468 του Συμβουλίου, της 21ης Μαρτίου 2018, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και σχετικά με την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2017/1420, την απόφαση (ΚΕΠΠΑ) 2018/1084 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουλίου 2018, σχετικά με την ενημέρωση του καταλόγου προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που υπάγονται στα άρθρα 2, 3 και 4 της κοινής θέσης 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση της απόφασης 2018/475, και τον εκτελεστικό κανονισμό (ΕΕ) 2018/1071 του Συμβουλίου, της 30ής Ιουλίου 2018, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση του εκτελεστικού κανονισμού 2018/468, κατά το μέρος που οι πράξεις αυτές αφορούν την «“Gama’a al-Islamiyya” (άλλως “Al Gama’a al-Islamiyya”) (“Ισλαμική Ομάδα”-“IG”))».

- 2) Το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης φέρει τα δικαστικά του έξοδα καθώς και τα δικαστικά έξοδα της Al-Gama’a al - Islamiyya Egypt.
- 3) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή φέρει τα δικαστικά της έξοδα.

Pelikánová

Nihoul

Svenningsen

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 10 Απριλίου 2019.

(υπογράφες)